

Catalunya Cristiana

f /catalunyacristiana

ig catalunya_cristiana

www.catalunyacristiana.cat

tw @catalunyacristiana.bsky.social

xx @catcristiana

yt catalunya cristiana

“Estic convençuda de la pervivència de les comunitats monàstiques”

En la Jornada de la Vida Consagrada entrevistem la mare Maria Assumpció Pifarré, priora-administradora de Sant Daniel de Girona

P 8-13

Bisbat Girona

ARQUEBISBAT DE BARCELONA

Viatge de col·laboració i suport pastoral al Camerun

P 18-19

REPORTATGE

“No esteu sols”: missatge de la Coordinadora de les Conferències Episcopals de Terra Santa als cristians palestins

P 26 - 29

SUMARI

2 FEBRER 2025

Editorial	03
La setmana	05
Opinió	06
Carta dominical	07
En primer pla	08
Vida eclesial	14
Reportatge	26
Carta dominical	30
Bíblia	32
Litúrgia	34
Espai lectors	36
Cultura	38
Agenda	46
Des del carrer	47

16-17

Una "Bíblia novel·lada" bat rècords de vendes a Itàlia

L'obra d'Aldo Cazzullo conté referències a l'actualitat i a esdeveniments històrics i artístics

38-39

Neix l'Associació de Municipis del Camí Ignasià

Ajudarà a promocionar el valor cultural, històric i espiritual de la ruta de sant Ignasi de Loiola

40

La força del món gremial

Presentades les activitats de l'Associació Antic Gremi Revenedors, 1447

47

“Proporcionem una educació accessible i de qualitat a nens i nenes”

Entrevista a Sandra Palma, presidenta i fundadora de Semillas de Conciencia

EDITORIAL

La llum dels profetes

L'homilia de la bisbesa episcopaliana Mariann Edgar Budde, des del púlpit de la catedral nacional de Washington, ha fet la volta al món. Ha parlat alt i clar en defensa dels col·lectius vulnerables dels Estats Units, entre els quals immigrants, i ha demanat unitat i misericòrdia a Donald Trump. El papa Francesc, en el seu missatge adreçat al nou inquilí de la Casa Blanca, l'insta a “construir una societat més justa, en què no hi hagi lloc per a l'odi, la discriminació i l'exclusió”. “Demano a Déu —afegeix Francesc— que guiï els seus esforços en la promoció de la pau i la reconciliació entre els pobles.”

Recordem també que, en el número de la setmana passada, el cardenal caputxí Sean Patrick O'Malley, sense esmentar explícitament Trump, sí que feia un al·legat a favor dels immigrants, que considerava una benedicció per als Estats Units.

Són temps convulsos als Estats Units i arreu del món. N'hi ha que tenen la voluntat de revisitar episodis del passat mentre els pacifistes i la gent de bé són titllats d'il·lusos. En temps de foscor, caldran veus profètiques que hi aportin una llum d'esperança. En el dia de la Presentació del Senyor o de la Candelera, som convidats a reconèixer, com Simeó i Anna, la llum de Jesús i del seu Evangelí.

.....

Catalunya Cristiana

Subscriuiu-vos-hi

DESITJO SUBSCRIURE'M AL SETMANARI CATALUNYA CRISTIANA DURANT UN ANY (48 NÚMEROS)

☐ Edició paper 145€

☐ Edició digital 90€

☐ Edició en català

☐ Edició en castellà

Nom _____

Cognoms _____

Adreça _____

Població _____

DP _____ Tel. _____ NIF _____

A/e _____

Forma de pagament

☐ Únic pagament per any

☐ Dos pagaments semestral

☐ Xec nominatiu que adjunto

☐ Domiciliació bancària (*ompliu ordre adjunta)

*Senyors, els prego que, a partir d'ara, i fins nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meua subscripció al setmanari CatalunyaCristiana.

Titular del compte _____

Tel. titular del compte _____

A/e titular del compte _____

IBAN

--	--	--	--

ENTITAT

--	--	--	--

OFICINA

--	--	--	--

DC

--	--

COMPTE

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

DATA (DD/MM/AA)

--	--	--	--	--	--

Lliureu aquesta butlleta a:

Fundació Missatge Humà i Cristià
(Catalunya Cristiana)

Departament de Subscripcions

Comtes de Bell-lloc, 67-69

08014 Barcelona

Signatura del titular

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 del 13 de desembre, autoritzo la Fundació Missatge Humà i Cristià a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat, així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a Fundació Missatge Humà i Cristià amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona.

La setmana a les Xarxes

RICH RAHO ✕

@RichRaho

22/01/2024

Teòleg catòlic

“El decret de Trump esfereix el cor de la nostra comunitat, en posar una cínica patina d'ansietat sobre famílies quan pregunten a Déu, cerquen un metge o porten els fills a l'escola”, recorda el bisbe d'El Paso, Mark J. Seitz

DAVID SERRANO 🐦

@ddserrano.bsky.social

21/01/2025

Psicòleg

La democràcia està en joc. No podem normalitzar l'odi, la manipulació ni l'autoritarisme des de les xarxes. És moment de bastir espais que defensin la llibertat, la igualtat i els drets de tothom

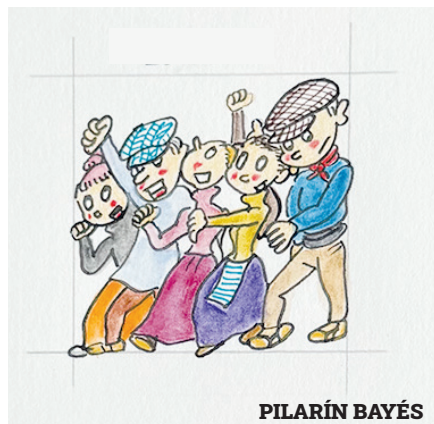
FRA OCTAVI VILÀ ✕

@fraoctavi

20/01/2025

Bisbe de Girona

Donem gràcies a Déu perquè el vot de Tossa a sant Sebastià s'ha complert un any més. Donem gràcies perquè el Pare Pelegrí no ha fet el camí cap a Santa Coloma sol, sinó acompanyat d'un miler de persones. Totes aquestes tradicions ens uneixen i les hem de conservar sempre

LA SETMANA

Escollat a Ràdio Estel

IGNASI MIRANDA

EL VOLUNTARIAT, COM “GOTES A L'OCEÀ”

S'ha publicat un interessant llibre sobre voluntariat titulat *Gotas en el océano; reflexiones y cuentos breves*. N'és l'autor Francisco Cerro Chaves, arquebisbe de Toledo, que parla en aquestes pàgines sobre l'espiritualitat del voluntariat cristià a través de contes i reflexions. En una entrevista al programa *Sense distància* el 20 de gener, l'arquebisbe va dir que el voluntariat “és molt important per a l'Església, en la línia d'allò que el papa Francesc repeteix constantment, quan diu que no podem seguir Jesucrist si falten l'amor i la solidaritat”.

Francisco Cerro va explicar que “la idea és proposar un pensament breu i senzill per a cada dia i també un conte mensual, perquè els voluntaris puguin llegir i meditar pensant en el sofriment de la gent”. L'arquebisbe de Toledo, nascut a Malpartida de Càceres el 18 d'octubre del 1957, va ser ordenat sacerdot el 1981. Va rebre l'ordenació episcopal el 2007 i va iniciar el seu ministeri a Toledo el 2020. A la Conferència Episcopal Espanyola, és membre de la Comissió Permanent i de la Comissió per a les Missions.

Zoom **MACIÀ GRAU**

Pontificia Universitat de la Santa Creu

Del 22 al 24 de gener es va celebrar a Roma el seminari “Comunicació i Evangelització”, organitzat per la Pontificia Universitat de la Santa Creu. Més de set-cents participants vinguts dels cinc continents es van reunir en aquesta 14ena edició del seminari, que va coincidir amb el Jubileu de la Comunicació, celebrat també entre els dies 24 i 26 de gener.

L'efemèride **JOAN PALLARÈS-PERSONAT**

5 febrer del 1919

S'inicia a Catalunya la llarga vaga coneguda com de la *Canadenca*

Des del monestir

Tocats pel dit de Déu

LLUÍS SOLÀ
Monjo de Poblet

Poblet és un monestir que s'ajusta moltíssim als cànons de simplicitat arquitectònica i decorativa que s'imposaren als inicis del orde cistercenc. Enmig d'aquesta sobrietat, d'aquest quasi silenci de les pedres de Poblet, m'agrada fixar-me en els pocs i eloqüents detalls decoratius que hi ha.

Les voltes de creueria de la sala capitular estan relligades per nou claus de volta historiades. Les tres de la nau central es refereixen a Crist: la *Maiestas Domini* o Pantocràtor, just a l'entrar, la *Virgo lactans* o Mare de Déu de la llet, al bell mig, i Crist, viu i triomfant, clavada a la creu, amb Maria i Joan, tocant als finestrals de llevant, just al lloc on seu l'abat. El monestir és, segons sant Benet, una escola del servei del Senyor, i és a la sala

El monestir és, segons sant Benet, una escola del servei del Senyor

capitular on l'abat exerceix la seva missió de difondre, amb el seu ensenyament, el llevat de la justícia divina. No és estrany, doncs, que hi contemplem el Crist, Paraula i Saviesa del Pare, assegut a la falda d'aquella que el nodrí i que ens l'ofereix cada dia fet carn i pa a la menjadora de l'altar; i clavada a la creu, on aprenem la saviesa del servei, que qualifica la milícia dels qui, segons sant Benet, militem per a Crist, el Rei veritable, el Senyor gloriós de la història.

A la nau nord, les claus de volta contenen un missatge complementari, més antropològic, potser. Primer una petxina de pelegrí (*venera*), que evoca la nostra condició de caminants i pelegrins en aquest món. Després, al centre, sant Miquel pesant les ànimes a la balança, indi-

cador de la importància eterna que tenen les decisions que es prenen en aquesta sala. I, finalment, un serafí, amb les seves ales, que ens recorda que estem cridats a descalçar-nos davant el misteri per contemplar el tres vegades Sant, i a ser sants no saltres mateixos mentre cantem les seves lloances.

A la nau sud, dues claus de volta amb motius florals, evocació del paradís, però que podrien voler significar també les estrelles del cel, presidides per la clau de volta amb la *dextera Domini*, la mà de Déu que beneeix, des d'una creu. És un gest indicatiu, ple de respecte, per part de Déu: la nostra petita història de cada dia, les nostres petites històries, tocades pel dit de Déu, esdevenen així Història de salvació. ■

Contrapunt

Aporofòbia

EMILIO MARTÍNEZ NAVARRO
Catedràtic d'Ètica i Filosofia Política

Aporofòbia és l'actitud de menyspreu, rebuig i odi envers les persones pobres. No és el mateix que la xenofòbia (rebuig als estrangers) ni tampoc que el racisme (menyspreu a les persones d'altres races).

Hi ha ocasions en què rebem amb els braços oberts els estrangers rics o els esportistes d'altres races, i alhora rebutgem les persones pobres, fins i tot de la nostra família. Les veiem com un destorb, una amenaça al nostre benestar, o com un recordatori que ens pot sobrevenir una desgràcia i acabar en el fracàs social. Ens fa por la pobresa i veiem el pobre com algú

Tenim aporofòbia davant d'aquells que suposadament no poden oferir res a canvi

que ens complica la vida, que no té res a aportar al món, que és un món d'intercanvi comercial i de favors.

La filòsofa Adela Cortina, que és qui va inventar la paraula, insisteix que no només hi ha pobres en el terreny econòmic, sinó també en altres àmbits: l'infant que pateix assetjament escolar, la malalta mental a qui tot-hom deixa de banda, l'addicte que no aconsegueix sortir de l'addicció, etc. Tenim aporofòbia davant d'aquells que suposadament no poden oferir res a canvi. La pateixen els últims dels últims en un món on només valsi si tens alguna cosa que pugui interessar als altres, ja siguin diners, favors, vots

o el que sigui. Les conseqüències per a la víctima de l'aporofòbia són desastroses: la marginació, l'exclusió, la invisibilitat. En casos extrems, agressions i fins i tot l'assassinat (a Barcelona hi va haver fa anys el cas d'una persona que dormia al carrer i a la qual uns descerebrats van calar foc).

L'aporofòbia és una xacra que cal eliminar de les nostres vides fomentant l'empatia i la solidaritat, que són actituds que ens humanitzen. Podem superar aquesta tendència que tots tenim si mirem l'altre com el pròxim, com el germà, com l'altre jo, i no com algú de qui podem obtenir un benefici. ■

Seguim el testimoni de Simeó i Anna, mantinguem-nos radicalment units al Senyor. Que Ell sigui el centre i el sentit de la nostra existència

La saviesa de dos ancians

CARD. JOAN JOSEP OMELLA OMELLA

Arquebisbe de Barcelona

Avui celebrem la festa litúrgica de la Presentació del Senyor i també celebrem la Jornada Mundial de la Vida Consagrada, enguany amb el lema “Pelegrins, sembradors d’esperança”. El fet que aquesta vegada la popular festa de la Candelera s’escaigui en diumenge pot ser una bona ocasió perquè les comunitats cristianes aprofundeixin en el missatge d’aquest esdeveniment de la vida del Senyor.

El misteri de la presentació de Jesús al temple de Jerusalem, en braços de Maria, acompanyada del seu espòs Josep, no seria complet sense les figures de l’ancià Simeó i de la profetessa Anna. Aquests dos justos del poble d’Israel escenifiquen la realitat del que, en l’Església d’Orient, s’anomena “l’encontre amb el Senyor”. Ells

són, juntament amb Maria i Josep, un testimoni de la “resta d’Israel”. Sí, ells representen la petita porció humil i pobra del poble d’Israel que, per gràcia de Déu, va mantenir viva la fe i l’esperança en la vinguda de Jesús com a Messies. És gràcies a la seva fidelitat que Déu va poder encarnar-se en la història humana i regalar-nos la salvació.

Simeó va al temple misteriosament impulsat per l’Esperit i es produeix l’encontre amb el Senyor. Maria posa l’Infant a les mans de l’ancià, en un gest de lliurament confiat. Maria ha estat la mare del Fill que Déu Pare ha donat al món per salvar-lo. Simeó ho proclama, inspirat per l’Esperit: “Jesús és llum per a tots els pobles i glòria d’Israel” (cf. Lc 2,32).

La profetessa Anna es mostra molt esperançada. L’objecte de la seva esperança es concentra en un terme molt significatiu: el “rescat” del poble o, com diu el leccionari, la “redempció”. Aquesta dona, abnegada i pietosa, intueix el canvi radical que s’està realitzant en la història.

La saviesa profètica imbuïda per Déu en aquests dos ancians consagrats a Ell en cos i ànima, resulta molt propera a l’esperit cristià. De fet, l’Església recita cada nit el *Nunc*

dimittis, el càntic de Simeó. Ho fa quan prega l’hora de Completes, la darrera pregària del dia a la Litúrgia de les Hores: “I ara, Senyor, deixeu que el vostre servent se’n vagi en pau...”

Coincidint amb la festa de la Presentació de Jesús al temple, l’Església celebra la Jornada de la Vida Consagrada. En aquest dia, em plau expressar el reconeixement de tota l’Església als monjos i monges, als religiosos i religioses dels diferents ordes, congregacions i instituts apostòlics pel seu servei a l’Església i a la nostra societat.

Benvolguts germans i germanes, seguim el testimoni de Simeó i Anna, mantinguem-nos radicalment units al Senyor. Que Ell sigui el centre i el sentit de la nostra existència. I que els nostres germans i germanes consagrats, profundament units a Jesucrist i moguts per l’Esperit Sant, anunciïn l’Evangeli vivint amb joia i radicalitat el carisma rebut dels seus fundadors.

En nom dels bisbes auxiliars i en nom propi, us convido a l’Eucaristia que se celebrarà avui, a les 19.15 hores, a la nostra catedral acompanyats de tots els germans i germanes de la vida consagrada que viuen i fan la seva missió a la nostra arxidiòcesi. ■

M. Assumpció Pifarré, priora del monestir de Sant Daniel de Girona

“EN ELS MOMENTS DE CRISI, HEM DE TENIR MÉS QUE MAI CONFIANÇA I ESPERANÇA”

DAVID PAGÈS I CASSÚ

La mare Maria Assumpció Pifarré (Barcelona, 1943) és la priora-administradora del monestir de Sant Daniel de Girona, un espai ple d'espiritualitat i d'història, que afavoreix el silenci, la reflexió i, també, el conreu de converses diverses de les quals brollen incomputables temes que, pel seu interès i pels valors que transmeten, són susceptibles de ser compartits. La mare Pifarré hi va entrar el 8 de setembre del 1964, fa poc més de seixanta anys.

El seu germà Ignasi (el P. Cebrià) fou monjo de Montserrat; un altre germà, en Francesc, ingressà als jesuïtes, i vostè professà al monestir benedictí de Sant Daniel de Girona. A casa seva es devien viure unes profundes conviccions cristianes. Què la portà a fer-se monja?

En principi, a la meua joventut, mai no em va passar pel cap fer-me monja. Sempre deia que volia casar-me i tenir fills. Al matí treba-

llava en una immobiliària i a la tarda anava a l'escola Massana de Belles Arts. A mesura que passava el temps, sentia la necessitat, dins meu, d'omplir-me de coses més profundes. Un dia vaig anar a Montserrat i vaig parlar amb el meu germà, el P. Cebrià. A partir d'aquest moment vaig fer uns exercicis a Sant Cugat, i allí vaig sentir fortament que Déu em cridava a viure plenament la vida benedictina. Ho vaig parlar amb els meus pares, i també amb el meu germà Francesc, que estava a punt d'entrar als Jesuïtes.

Què és el que més agraeix als seus pares?

Tenien una qualitat humana i espiritual increïble. De petits ens van ensenyar a pregar i, de més grans, els diumenges, anàvem amb ells a missa. En sortir de l'església, ens agradava anar passejar. També, al parc, a veure les feres, que ens encantaven. La mare era una dona alegre i jovial, molt catalanista. Li agradava molt escriure i fer poemes. Al pare li encantava explicar-nos contes. Els agraeixo totes aquestes vivències en família i els valors i conviccions que ens van transmetre.

Ens podria dir un record bonic que conservi de la seva infantesa i joventut?

Vaig tenir una família privilegiada. Érem una colla de germans que ens ho passàvem molt bé. A casa sempre venien amics i gent. Recordo que tant els germans grans com els petits fèiem moltes tertúlies i vetllades. Ens agradava molt fer teatre. Però conservo un record especial de les festes de Nadal. La Nit de Nadal ens encantava fer cagar el tió i, per Reis, el vespre abans, els deixàvem torrons i begudes. Al matí, els petits, mig adormits, ens aixecàvem molt aviat per veure quines dolçaines ens havien deixat els Mags. Tot era sorpresa.

Vostè és la priora-administradora del monestir de Sant Daniel de Girona. Aquest càrrec equival al d'abadessa?

En la nostra comunitat, al llarg dels anys, hi ha hagut abadesses i priores-administradores. Sí, es pot dir que són equivalents. En el moment que em van elegir a mi, la comunitat estava formada per poques germanes i ens vam estimar més que el càrrec fos el de priora-administra-

Maria Assumpció Pifarré va néixer a Barcelona el 1943.

dora. Era el 2 de juny de l'any 2006.

Quan hi va arribar, al monestir de Sant Daniel?

El 8 de setembre del 1964. Tenia 21 anys. Foren moments difícils. Em feia molta impressió entrar al monestir. Per un costat, estava convençuda que Déu em cridava a una vida de recerca. Per l'altre, em costava deixar el caliu familiar, els germans, els amics, els viatges, la feina, etc. Eren moments decisius per a la meva persona i al final, el Déu de la vida, em va captivar.

La fundació del monestir, impulsada per Ermessenda de Carcassona i Ramon Borrell, fou entre els anys 1015-1017. El pes històric és enorme.

Certament, el monestir de Sant Daniel té més de 1.000 anys, més d'un mil·lenni, al llarg del qual generacions i generacions de dones hi han professat com a monges i hi han viscut la seva fe. Sense interrupcions. Però no ho vivim pas com un pes, més aviat ens sentim hereves i dipositàries d'un llegat, certament d'un llegat històric, però també espiritual i cultural.

En tots aquests anys d'existència, hi ha hagut algun episodi, del tipus que sigui, que voldria destacar i que el lector hauria de conèixer?

Hi ha molts episodis memorables de la història del monestir, però jo

en destacaria precisament una constant que sembla despendre's del coneixement d'aquesta història. I és la força, la fe i la perseverança de les dones que ens han precedit en la vida monàstica. Moltes d'aquestes dones van viure circumstàncies molt difícils: penseu en després de la Guerra de Successió o en després de la Guerra del Francès...

El mil·lenari, com el van viure? Quins fruits va donar?

El mil·lenari el vàrem viure amb un goig extraordinari. Totes les institucions de Girona ens van donar molt de suport. A més organitzàrem moltes conferències, reunions, entrevistes, visites guiades, concerts... Van ser uns moments importants perquè la gent de la ciutat conegués de més a prop el monestir.

El 2015 reberen la Creu de Sant Jordi pel fet de ser la comunitat benedictina femenina més antiga que resideix al mateix lloc on va néixer. Un honor i, alhora, una responsabilitat.

Eren temps de mil·lenari, temps molt bells per celebrar la nostra trajectòria de més de mil anys. Des de la Generalitat ens varen notificar que aquell any 2015 s'atorgava la Creu de Sant Jordi a la comunitat pel nostre treball, tasca i compromís amb la societat. I aquesta raó, trobo que és molt bonica: compromís amb la so-

cietat. I és que el monestir de Sant Daniel és un lloc de pregària, però no és un monestir aïllat de la societat: aquell dia, un bon grup de germanes i amics anàrem al Liceu per recollir la Creu. Foren moments molt emotius.

Creu que és reversible la crisi de vocacions que hi ha actualment?

En un món com l'actual, on el compromís no és un valor reconegut, és difícil que entrin noies als monestirs per fer-se monges. Potser en altres indrets, fora de Catalunya, és possible que hi hagi més vocacions. Però en els moments de crisi, hem de tenir més que mai confiança i esperança.

“La vida monàstica anirà canviant. Serà més petita, però no desapareixerà i anirà existint agafant les formes de cada moment i adaptant-s'hi”, ens deia, amb motiu d'una entrevista, Maria del Mar Albajar, abadessa del monestir de Sant Benet de Montserrat. Ho veu igual, vostè?

La vida als monestirs benedictins s'ha anat adaptant sempre, al llarg de la història, a la societat en la qual estan immersos. El nostre n'és una prova ben evident. Actualment la vida monàstica ha canviat de formes i maneres de ser, ara és més senzilla. El contingut profund de la Regla de sant Benet, i de la vida monàstica, en el moment present, continua tenint

“Encara hi ha joves delerosos de trobar una comunitat on aprendre a pregar, a compartir la vivència profunda de l'Evangelí”

“El ‘Crist jacent’ de Domènec Fita trobo que és una obra que em commou profundament”

Fons del monestir de Sant Daniel de Girona

Claustre del monestir de Sant Daniel.

una vigència increïble. Les comunitats monàstiques continuen exercint atracció i admiració i avui encara hi ha joves delerosos de trobar una comunitat on aprendre a pregar, a compartir la vivència profunda de l'Evangelí. Potser són menys, però és que la vida monàstica tampoc és per a tothom. No puc predir el futur però sí, estic convençuda de la pervivència de les comunitats monàstiques.

Què li diria a una noia jove que es plantejés ser monja?

Que la vida contemplativa és una opció radical de vida, per viure-la amb plenitud, però que cal fer un camí abans de dir els vots. Des del monestir tenim molt present que cal discernir si una noia vol ser monja per evadir-se i buscar refugi en un monestir o bé si vol cercar sincerament Déu, en una comunitat benedictina. I per això cal que es faci un camí de discerniment i un procés d'integració en el seguiment de Crist i en l'opció monàstica, en què la comunitat la pot acompanyar.

Quin horari segueixen en un dia normal?

Ens llevem a les 6.30 i a les 7.30 resem matines. A continuació fem la pregària personal. A les 8.30 comencem les laudes i, tot seguit, la comunitat i els fidels que hi participen celebren la Litúrgia de la Paraula.

Després esmorzem i, a continuació, cadascuna fa la feina que li pertoca. Al migdia, a les 13.35, resem sexta. Llavors, dinar i recreació, que és una estona de conversa distesa. A la tarda tenim una hora de lectura i reflexió i, un cop hem acabat el treball, a les 19 h, tenim vespres i oració. Al final del dia acabem resant completes. Els diumenges i festius celebren l'eucaristia.

Quina és la relació amb el barri de Sant Daniel? I amb la ciutat?

Amb els veïns de la Vall de Sant Daniel tenim una relació molt fluïda. A finals d'agost celebren la festa major, ja que el primer de setembre és Sant Daniel i tot un seguit d'activitats d'aquesta festa es fan al monestir: cada any es balla la Sardana de les Monges al claustre i després

“El fet d’haver nascut en el si d’una família cristiana ha estat el millor regal que he tingut a la meua vida”

“Hem de valorar la nostra cultura, reivindicar-la i defensar-la, i ens n’hem de sentir orgullosos”

La primera immobiliària amb valors cristians de Catalunya

PROMOCIÓ

Vengui el seu immoble amb nosaltres i li regalem l'IBI de tot l'any, el certificat energètic i la cèdula d'habitabilitat.

- Compra i venda d'immobles (cases, pisos, locals)
- Administració de finques
- Lloguer de cases i pisos (estem especialitzats en lloguer per temporada)
- Compren edificis (no importa l'estat en què estiguin)

936 170 916
616 854 891
696 620 072

joan@hkinvest.es
marian@hkinvest.es

<https://hkinvest.es/>

Carrer d'Europa 8, Barcelona
(darrere d'El Corte Inglés - María Cristina)

Les germanes de la comunitat benedictina de Sant Daniel.

se'n ballen més a la placeta, on els petits i el jovent també ballen altres danses; col·laborem amb els veïns per fer unes visites teatralitzades on ells mateixos fan d'actors per recrear diferents episodis de la història del monestir. També, per Nadal, venen menuts i grans a veure el pessebre i a cantar nades. A la ciutat de Girona hi tenim força gent coneguda que valora el monestir, que és estimat pels gironins. Nosaltres ens sentim molt recolzades.

Ens consta que s'hi fan activitats de caire divers, més enllà de les religioses.

Actualment hi tenen lloc activitats culturals molt diverses, però sempre procurem que siguin coherents amb el tarannà del monestir: oferim visites guiades per conèixer la història i el patrimoni del lloc; acollim conferències i presentacions d'alguns llibres, concerts... I també trobades de laics i dels Amics del

Monestir. També és bonic que, per Temps de Flors, les puntaires de Girona ens engalanen el claustre amb puntes i flors. Ens ve molta gent i els encanta veure el claustre tan adornat i abellit. En el brogit que és Girona durant el període de Temps de Flors, és un espai de tranquil·litat i gaudi.

Quins perfils de persones i de grups reben a l'hostatgeria del monestir?

L'hostatgeria és el principal espai dedicat a l'acolliment del monestir. Els qui hi venen hi arriben buscant un lloc on poder estudiar, treballar, trobar silenci i gaudir de la natura de la vall. El perfil de les persones és molt divers: des d'estudiants de doctorat que venen a donar una empenta a la tesi, fins a escriptors i persones que preparen oposicions. També hi venen grups més nombrosos, que volen recollir-se i meditar. I d'altres que volen pregar i passar uns quants dies a fi de refle-

xionar i trobar-se amb ells mateixos en moments de transició o quan ho necessitin. I el ritme diari de la vida benedictina els ajuda a assolir els seus objectius. Com diu sant Benet en la Regla, els hostes s'han d'acollir com el Crist.

Vostè és una apassionada de l'art. Hi ha algun segle que la captivi de manera especial?

L'art m'ha ajudat molt en la meua vida. És un mitjà d'expressió que et permet transmetre i canalitzar idees i sentiments a través de tècniques com el dibuix i la pintura. De jove vaig anar a classes a l'Escola Massana de Belles Arts de Barcelona, tal com he esmentat abans. Així que, quan vaig entrar al monestir, el segon dia em van fer pintar una taula. Al mateix temps, en el període del noviciat, ens feien estudiar força i vaig valorar molt la riquesa de la Regla de sant Benet i tota la dinàmica dels Pares de l'Església. Quan vaig acabar el noviciat, vaig anar a classes amb Domènec Fita. Fou l'home de l'art integrat, un gran mestre. No hi ha un període que m'agradi més que un altre, però sí que hi ha obres d'art que m'agraden més que unes altres, del període que siguin. Per exemple, el *Crist jacent* de Domènec Fita trobo que és una obra que em commou profundament.

Què li ha ensenyat la vida?

La vida m'ha ensenyat moltes coses bones. Sobretot, el fet d'haver nascut en el si d'una família cristiana. Penso que aquest fet ha estat el millor regal que he tingut a la meua vida. La vida sempre és una lliçó per aprendre, instruir-te i valorar el món amb les seves coses bones i deshonestes. Davant d'aquesta realitat, he après que la vida és un do que ajuda a créixer i fruit dels dons de Déu i et va configurant.

"L'Església no em fa patir: l'Esperit Sant se'n cuidarà, i sempre hi haurà gent de bona voluntat que, sense fer gaire soroll, farà feina. Catalunya, en canvi, sí que em preocupa. Si una cosa com Grècia va desaparèixer, imagina't si no ho pot fer aquest país." Hi coincideix, amb Mn. Ballarín?

Em preocupa Catalunya, sí. Hem viscut temps convulsos i hem quedat una mica orfes de lideratges polítics, que no han estat a l'alçada. Això és un fet. Però tampoc no ho hem de deixar tot en mans dels polítics.

Nosaltres hem de valorar la nostra cultura, reivindicar-la i defensar-la. I ens n'hem de sentir orgullosos. No perquè sigui millor que una altra, no, sinó perquè forma part de la nostra identitat, perquè ens ha conformat com a societat. Diuen els lingüistes que la pròpia llengua materna ens configura els conceptes, és a dir, ens configura com interpretem el món. I això ho trobo molt bonic. En un temps en què es desenvolupa la tecnologia de manera vertiginosa, la nostra cultura, la nostra identitat, les nostres creences ens proporcionen estabilitat i una talaia segura des d'on mirar cap on va el món i poder triar i decidir, i canviar, si cal. En aquest sentit, la cultura ens fa lliures. I, per contrast, perdre-la ens farà ser menys lliures.

S'ha avançat molt en la igualtat de drets i en el reconeixement social de la dona en tots els camps. Com valora el seu paper actual en l'Església?

El Papa actual reconeix les entitats de les dones feministes durant les seves intervencions. S'ha avançat en la paritat quant a l'atorgament de càrrecs. El dret fonamental de les dones constitueix un valor cabdal. Malgrat el reconeixement formal, en la vida quotidiana no és encara una realitat. A la llarga veurem canvis estructurals.

Què li diria al Sant Pare si tingués ocasió de parlar-hi?

M'encantaria saludar-lo i parlar amb ell. És un Papa que dona confiança i, al mateix temps, les seves catequesis són d'un valor extraordinari i d'una senzillesa i humilitat increïble. És un home de Déu, un home que prega, estima i acull tothom.

Què li diria al seu jo de quinze anys?

Als quinze anys jo era una persona normal, no tenia gaires complicacions. En aquella època, amb un grup de noies, anava a l'Institut de les Xaverianes. Allí, als dissabtes, fèiem moltes activitats. Sobretot teníem reunions i parlàvem de la religió, de la fe, etc. A més ens agradava visitar els malalts i al mateix temps fèiem molts passejos, sortides, excursions... i a vegades anàvem al Palau de la Música a escoltar conferències molt interessants. No sé ben bé què li diria, potser que tindria una vida molt plena, però no de la manera que la tenia pensada en aquell moment. ■

La mare priora mostrant la Creu de Sant Jordi que van rebre l'any 2015 amb motiu del mil·lenari del monestir.

V

VIDA ECLESIAL

Aquesta setmana parlem del best-seller sobre la **Bíblia novel·lada** d'**Aldo Cazzullo** i el bisbe **David Abadías** comparteix les seves vivències al **Camerun**

M. Górriz / Arquebisbat de Barcelona

Una delegació de l'arquebisbat de Barcelona, encapçalada pel bisbe David Abadías, va visitar la diòcesi de Yagoua, a l'extrem nord del Camerun, del 13 al 20 de gener. Durant la seva estada, la delegació va visitar alguns projectes com escoles, centres de formació i llocs de trobada i participació.

Aldo Cazzullo escriu de manera clara i comprensible, amb referències a l'actualitat i a esdeveniments històrics i artístics

La “Bíblia novel·lada” que ha batut rècords de vendes a Itàlia

ÁNGELES CONDE
Ciutat del Vaticà

A la llista dels llibres més venuts a Itàlia en els darrers mesos n'hi figura un de religiós. De fet, és el llibre més venut del 2024 i no és la Bíblia, tot i que té molt d'ella. Es titula *Il Dio dei nostri padri. Il grande romanzo della Bibbia*, és a dir, “El Déu dels nostres pares. La gran novel·la de la Bíblia”. N'és l'autor el periodista i escriptor Aldo Cazzullo que, curiosament, no és cap teòleg expert, però ha sabut “novel·lar” uns textos que de vegades semblen massa complicats fins i tot per als creients.

Cazzullo presenta així el seu llibre: “Els nostres pares estaven convençuts que vivien sota la mirada de Déu. La seva existència era tan certa com la del sol que surt i que es pon. Avui hem deixat de creure-ho, o fins i tot de pensar-ho. I ja ningú no llegeix la Bíblia, que és un llibre meravellós i que també es pot llegir com una gran novel·la.”

Durant la promoció del volum d'un cap a l'altre d'Itàlia, l'autor explicava

que es va apropar fa molt poc novament als textos sagrats. Pels volts del 2023. Ho va fer al capçal del llit del seu pare malalt: “Tard o d'hora tots ens hem d'enfrontar a la mort. I no hi estàs mai preparat. Vaig començar a llegir la Bíblia al costat del llit del meu pare. En llegir-la no hi vaig tornar a trobar la fe, però com més penso en aquells moments, més noto una certa esperança.”

Fa més de trenta anys que Cazzullo es dedica al món del periodisme desenvolupant la seva tasca en diaris italians com *La Stampa* o *Il Corriere della Sera*, del qual és sotsdirector. Ha publicat més de trenta llibres sobre la història i la identitat italiana. A més presenta un programa de televisió al canal La7 amb el nom d'*Una giornata particolare* sobre Història, Art i Patrimoni en la millor estela del gran divulgador italià Piero Angela. El seu anterior llibre, *Quando eravamo i padroni del mondo. Roma: l'impero infinito* (“Quan érem els amos del món. Roma: l'imperi infinit”), publicat el 2023, va vendre més de 200.000 exemplars a Itàlia i ha vist la llum a França, Alemanya, Espanya i el Brasil. De molts dels seus llibres, se n'han fet posteriorment espectacles teatrals i adaptacions per a la televisió. Ell mateix ha conduït programes especials basats en la història de Roma que recull en els seus textos o en la figura de Dante. Aplaudits i celebrats van ser els episodis d'*Una giornata particolare* que va dedicar l'any passat a l'escriptor per excel·lència basats en el seu llibre *A riveder le stelle. Dante, il poeta che inventò l'Italia*, dedicat a qui Cazzullo defineix com “el pare dels italians”.

Aquesta experiència de fullejar la Bíblia després d'anys d'ignorar-la ha portat l'autor a escriure aquesta “Bíblia

Cazzullo ha sabut “novel·lar” uns textos que de vegades semblen massa complicats fins i tot per als creients

novel·lada". I ho fa de manera clara i entenedora per a tothom, amb referències a l'actualitat i a esdeveniments històrics i artístics que remeten a les arrels mateixes de la nostra cultura.

"No és només el text sagrat de dues religions, el cristianisme i el judaisme, sinó que també és un text molt important per a l'islam. A la part d'Ezequiel, al llibre de la Saviesa, hi ha paraules d'una bellesa tan gran que corprenen. I, si bé és cert que la imatge de l'ésser humà que ens dona la Bíblia és terrible, des del fratricidi fins a la violència sexual, la guerra civil, l'incest, també hi trobem les arrels de l'esperança, de l'amor, de la resurrecció", explica Cazzullo.

L'autor abunda en aquest substrat del pitjor i millor de l'ésser humà, a través dels diversos episodis de les Escripures, que considera "que també es poden llegir com una gran novel·la". Parteix del relat de la Creació, Adam i Eva, l'expulsió de l'Edèn, Caín i Abel, Noè i el diluvi... passant per Moisès, les plagues d'Egipte, el pas del mar Roig o els Deu Manaments per arribar fins a la terra promesa. També repassa les vicissituds de les grans dones de la Bíblia, com Judit o Ester. Tots aquests episodis culminen en l'arribada del Messies i amb ell l'esperança de la resurrecció que porta el Salvador del món. ■

Cathopic

El llibre de Cazzullo ajuda a apropar-se als textos bíblics.

ESGLÉSIA EN SORTIDA

Llibertat d'escollir l'actitud

Troblem "amb freqüència persones desanimades, que miren el futur amb escepticisme i pessimisme, com si res no els pogués oferir felicitat", adverteix Francesc a la butlla de convocatòria de l'Any Jubilar de l'Esperança.

En llegir aquesta realitat, em recorre pel cos un calfred tot i ser conscient que hi ha persones en aquesta situació ja sigui per la història vital que han tingut o per les circumstàncies que, actualment, tenen. Però llegir-ho dit pel Papa em fa pensar que és molt més habitual. I no és estrany per la realitat que ens envolta; però, hi ha tants motius per continuar sent capaços de viure feliços!

No vull pecar d'ingenuïtat o que se'm pugui titllar d'inconscient en afirmar que res no ens pot prendre la capacitat de cercar la felicitat malgrat tot. Víctor Frankl afirmava que la "llibertat humana més gran és que, malgrat la nostra situació a la vida, sempre som lliures d'escollir els nostres pensaments!", "d'escollir la nostra actitud", tot i les pitjors situacions possibles, podem decidir com viure-les i, qui sap si les podrem canviar.

A moltes converses quotidianes podem intuir o sentir el desànim que ens envaeix; en general, les nostres converses són plenes de queixes i de poca positivitat. Sense adonar-nos-en, fem que els nostres dies s'omplin de cert pessimisme i és contagiós.

Els seguidors de Jesús, però, sabem que hi ha una altra manera de viure, que podem i hem de transformar el nostre dia i el de les persones que ens envolten per viure des de l'esperança clara que un altre món és possible.

Visquem aquest any jubilar de manera esperançada en el nostre camí quotidià, sento que és el nostre deure amb la humanitat i és tan necessari...

ESTHER BORREGO
Trebballadora social

Una delegació encapçalada pel bisbe David Abadías va visitar la diòcesi de Yagoua

L'arquebisbat de Barcelona enforteix els vincles amb el Camerun

La celebració de l'Eucaristia presidida pel bisbe David Abadías va ser molt viscuda, amb una gran assistència de fidels.

DAVID ABADÍAS I AURÍN

Bisbe auxiliar de Barcelona

A *dgentes, adextram, ad vitam.* Aquestes tres paraules han definit i defineixen avui dia la vida de molts missioners i missioneres que treballen a l'Àfrica i en altres continents al servei de la propagació de la fe i dels germans. *Ad gentes* (al servei de la gent), *ad extram* (fins als extrems de la terra), *ad vitam* (per tota la vida).

Del 13 al 20 de gener vam poder viure una intensa experiència a l'extrem nord del Camerun. Una experiència fascinant i colpidora. Amb el director del Secretariat de Missions, Manu Górriz; el consiliari del Secretariat de Missions (i antic missioner al Camerun), Mn. Miquel Àngel Pérez, i el delegat de Joventut, Mn. Carlos Bosch, hem visitat principalment la diòcesi de Yagoua i de Maroua. El motiu del viatge? Mirar opcions per enfortir la relació entre la nostra diòcesi de Barcelona i la diòcesi de Yagoua.

Potser força persones ho descobreixen, però durant dècades havia existit una col·laboració estreta entre nosaltres. Sacerdots de la diòcesi de Barcelona anaven al Camerun a viure una experiència missionera, que per a alguns fou una segona crida vocacional, fins al punt de quedar-se allà tota la vida.

Ara faja uns quants anys que aquest pont ha quedat sense trànsit, i semblava que abans de deixar-lo caure, valia la pena anar allà a veure i discernir què es podria fer per reinventar aquesta rica

relació i no deixar-la perdre. Per això, seguint un moment d'una certa raixa (esperem que realment sostinguda per l'Esperit), va sortir la idea d'aquesta visita.

El dilluns 13 marxàvem cap a Yaoundé, per després agafar un vol intern fins a Maroua. Allà vam tenir el nostre primer impacte. És un món de contrastos. És un país amb molts infants i joves. La mitjana de vida ronda els 50 i pocs anys. Vam poder visitar el Centre Bethleem (Mouda), que porten uns missioners italians. Allà atenen uns 400

compartíem moments de cant, de joc i de celebració de la fe eren brillants i plens d'il·lusió. Somriures ràpids, fàcils i sincers ens envoltaven allà on anàvem i si començaves a parlar o a interactuar amb ells instantàniament quedaves envoltat de desenes d'infants i joves que et volien saludar i donar-te la mà.

Vam visitar escoles als afores de Maroua, Yagoua i Kousséri. En totes, les mateixes experiències, tant se val si eren infants, adolescents o joves. A cada visita, a cada encontre, a cada

celebracions amb ells, especialment a Mouda i a Kousséri. Quina força tenen els seus cants, les danses, la litúrgia ben cuidada, la música mimada, on la fe celebrada (i no el rellotge) marquen la pauta i el ritme. Especialment hem pogut compartir més moments amb les parròquies de Sant Josep i de Sant Joan Pau II de Kousséri i de Madagascar (un poblet als afores).

El bisbe de Yagoua, Mons. Bart-hélemy Yagouda, ens va acollir a casa seva durant la segona part del viatge, i ens va acompanyar diversos dies per la seva diòcesi. Una persona molt interessant. És un pastor molt estimat pel seu poble, crític amb el govern autòcrata (amb el risc que això comporta) i amb visió profètica i compromesa per ser veu dels sense veu. Per a nosaltres ha estat un gran testimoni.

Vam poder conèixer també, de la mà d'un seminarista local (majoritàriament tot el clergat és ja autòcton), activitats dels scouts, que reuneixen gran quantitats d'infants i joves els diumenges a la tarda als patis parroquials, on alternen espais de cant amb moments de compartir i de pregària. Ho veus i ho sents. Aquests infants, quan van a la parròquia, estan a casa. Són estimats, cuidats, i tots col·laboren per fer-ho possible. Ja sigui jugant a cartes amb joves del lloc, fent jocs de màgia als infants, predicant en esglésies pleníssimes de gent, fent tertúlies matinals amb el bisbe i els preveres locals, saludant feligresos, professors, catequistes...

Tot ens ha indicat que val la pena que ara fem un seriós esforç de discerniment i creativitat per regenerar la relació entre les nostres diòcesis, segons el nostre moment present, perquè serà una font de riquesa per a tots. ■

infants, molts d'ells orfes, altres amb discapacitats, i altres que són dels pobles veïns i que venen per formar-se i aprendre un ofici. Aquestes escoles són una casa plena d'amor i tendresa. Un lloc ungit.

La majoria d'escoles i centres que hem visitat tenen extensions immenses, sovint rodejades de tanques, que fan pensar en un poble dins del poble. És un espai on regna l'alegria, malgrat que estan envoltats de situacions de misèria molt dures. Els ulls dels infants i dels joves que ens acollien i amb qui

classe o a cada pati on anàvem, ens envoltava una intensa vitalitat malgrat les condicions de vida tan difícils que tenen i malgrat que les seves oportunitats de futur són tan limitades. Quina lliçó ens han donat. No hem vist desesperació o tristesa, hem vist i sentit vida, ganes, il·lusió. Per això hem vist la gran tasca que es fa a les missions i comunitats cristianes locals, donant les eines, la cultura, la visió de futur, i tot, sostingut pel batec d'una fe viscuda des de la lloança.

Hem pogut participar d'algunes

Hem vist la gran
tasca que es fa donant
les eines, la cultura,
la visió de futur, i tot,
sostingut pel batec
d'una fe viscuda des
de la lloança

PEPE NAVARRO – CÀRITAS CATALUNYA

Reforç educatiu al barri de Torreforta, Tarragona. “És més fàcil quan llegeixo amb la M., aquí m’ho passo bé amb els amics i m’ajuden a fer els deures” K.R.

REFORÇ EDUCATIU

A Càritas oferim espais de suport educacional. A Tarragona, el projecte “Som-hi tots” va adreçat a infants i adolescents de 6 a 18 anys que tinguin indicis de fracàs escolar, ja sigui per dificultats en l’aprenentatge o per manca d’habilitats socials i personals. Sovint pateixen problemàtiques socioeconòmiques i exclusió social i des de l’àmbit familiar no els poden donar el suport pedagògic que necessiten. A la resta de la diòcesi també es realitzen diverses activitats de reforç escolar.

Càritas Diocesana de Tarragona

VIC

Pelegrinatge seguint les petjades de sant Miquel dels Sants

Amb motiu del quart centenari de la mort de sant Miquel dels Sants, del dimarts 25 al dissabte 29 de març es durà a terme un pelegrinatge pels llocs més significatius relacionats amb la seva vida (Saragossa, Valladolid, Baeza, Toledo i Alcalá de Henares), així com indrets de gran importància històrica i artística. El pelegrinatge és obert a tothom i serà presidit pel bisbe Romà. Més informació: 931 226 700 o info@rtccultural.com.

LLEIDA

Celebració ecumènica

L'Església Evangèlica Baptista de Lleida va acollir el 20 de gener la celebració d'un acte ecumènic que va reunir les diferents Esglésies cristianes de Lleida per resar juntes en el marc de la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians, que es va celebrar entre el 18 i el 25 de gener. Les diferents confessions van alternar lectures de textos de l'Evangelí amb cants i pregàries.

TERRASSA

Nova edició del Concurs Bíblic de Catalunya

El Concurs Bíblic manté les tres modalitats existents fins ara, però en aquesta edició més delimitades: Infantil/primària (3r-6è), Adolescents/ESO i Universitari, i el seu llançament es fa coincidir amb la celebració de la Setmana de la Bíblia (26 de gener - 1 de febrer), i també té en compte la celebració de l'Any jubilar decretat pel papa Francesc amb el lema "Pelegrins d'esperança".

SOLSONA

Celebracions ecumèniques presidides pel bisbe Francesc

El cap de setmana del 18 i 19 de gener, el bisbe Francesc Conesa va presidir dues celebracions ecumèniques amb motiu de la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians. El dissabte dia 18 a l'església del Cor de Maria de Solsona amb la presència del P. Dan Sfarlea, sacerdot ortodox de la comunitat de Solsona, i el diumenge dia 19 a l'església de Santa Maria de l'Alba de Tàrraga, juntament amb el P. Taras Kogut, sacerdot catòlic de ritu bizantí de la comunitat ucraïnesa.

TORTOSA

Recés d'Advent diocesà

El 14 de desembre passat, al Centre d'Espiritualitat Sant Enric d'Ossó, es va celebrar el recés d'Advent, presidit pel bisbe Sergi Gordo. El prelat tortosí va parlar de l'esperança, acompanyant amb una mirada a la Mare de Déu, "esperança nostra" com se li canta al *Salve Regina*. Tot seguit, es va compartir un dinar de germanor, seguit de la pregària de la tarda amb l'Exposició del Santíssim.

GIRONA

Presentat el llibre "El Palau Episcopal. Mil anys d'història d'un laberint arquitectònic"

L'11 de gener es va presentar el llibre *El Palau Episcopal. Mil anys d'història d'un laberint arquitectònic*, que posa en valor un dels palaus episcopals medievals més destacats de Catalunya. L'estudi ha anat a càrrec dels arqueòlegs i historiadors gironins Josep Maria Nolla, Jordi Sagrera i Miquel Àngel Fumana.

URGELL

Celebració de la festa de Sant Sebastià a la catedral i a la diòcesi

La festivitat de Sant Sebastià, el dilluns 20 de gener, va ser celebrada en diferents indrets de la diòcesi, i amb especial èmfasi a la Seu d'Urgell, i a Sant Julià de Lòria, al Principat d'Andorra, on és festa molt assenyalada. El bisbe coadjutor d'Urgell, Mons. Josep-Lluís Serrano, va presidir la celebració eucarística a la catedral Santa Maria d'Urgell. Concelebraren el rector de Sant Ot, Mn. Ignasi Navarri, i Mn. David Codina, secretari general.

TARRAGONA

Pregària ecumènica per la unitat dels cristians a Reus

L'arxidiòcesi de Tarragona va iniciar, el 19 de gener, la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians amb la celebració ecumènica que anualment organitza el Secretariat diocesà per a les Relacions Interconfessionals. En aquesta ocasió, la pregària va tenir lloc, per primera vegada, en un temple de l'Església ortodoxa romanesa, en concret, a la parròquia dels Sants Cal·línic i Fructuós de Reus.

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Testimonis d'esperança

Aquest any el bisbat de Sant Feliu de Llobregat va acollir el 21 de gener la celebració de la festa patronal dels diaques de la Província Eclesiàstica de Barcelona, la festa de dels sants Fructuós, bisbe, i Auguri i Eulogi, diaques. Diaques, candidats i esposes dels bisbats de Barcelona, Terrassa i Sant Feliu, van participar d'una trobada a la Casa de l'Església amb la benvinguda del bisbe Xabier.

Mn. Xavier Fort Subirats

Joan Boronat

MOSSÈN LLUÍS SIMÓN

Prevere de l'arxidiòcesi de Tarragona

La seva vida i la seva
persona era una casa
sense portes

He compartit amb mossèn Xavier Fort molts anys de tasca com a capellà d'hospital (uns 15 anys). Jo era al Sociosanitari Francolí, al costat de l'Hospital Joan XXIII, i poder ser molt a prop d'ell ha estat un regal i un privilegi immens.

El seu testimoni d'entrega ha estat enorme. Va arribar a l'Hospital Joan XXIII a meitat dels anys 90, i l'hospital es va convertir en la seva vida. Ha viscut sempre al mateix hospital (no en sortia gairebé mai), estant disponible per a tothom les 24 hores del dia, amb una presència omnipresent i una entrega absoluta.

No tenia mai un "no" per a ningú,

sempre estava disponible. De fet, recordo com em va impressionar un cop que vaig veure un recordatori de la seva ordenació sacerdotal. Ja hi deia que la seva vida i la seva persona era una casa sense portes, en la qual tothom podia entrar i sortir en tot moment, sempre i a qualsevol hora.

A més, la seva tasca ha abraçat sempre tots els àmbits. No només l'atenció espiritual i religiosa, sinó que ha contribuït amb una ajuda constant a les diferents problemàtiques humanes i socials que en un hospital es generen.

En aquest sentit, creia profundament en l'espiritualitat de l'encarnació: fer-se un més del poble que tenia encomanat, compartir la seva mateixa vida, ser-hi. La seva implicació arribava fins al fons, es "mullava" realment per intentar ajudar cada persona en les seves necessitats concretes.

Una de les seves màximes preferides era aquella frase d'Ortega y Gasset, "Jo soc jo i la meva circumstància". Tenia clar que si no ajudava a millorar les circumstàncies concretes, no es podia ajudar la persona. Recordo també, en aquest sentit, com em va impressionar conèixer la continuació de la frase del filòsof: "Jo soc jo i la meva circumstància... i si no la salvo a ella, no em salvo jo." A ell el va colpir moltíssim aquesta frase final, i això és el que realment feia: tot allò que podia angoixar el malalt o el familiar en les inacabables dificultats de l'estada a l'hospital trobava una implicació en ell: anar a parlar amb la treballadora social, avisar infermeria, comentar amb els metges, facilitar aquell tràmit que estava bloquejat...

La seva paciència era inesgotable. I el seu sentit de l'humor, constant, desbordant, espurnejant, amb una gràcia especial per explicar i compartir infinitat d'anècdotes divertidíssimes. En les inacabables hores d'estada a l'hospital dels malalts i familiars, plena de preocupacions i sofriments, la seva entrada a cada habitació convertia aquella estona en una festa, on l'alegria i el somriure eren constants.

Mn. Xavier Fort ha deixat una petjada immensa en la vida d'incomptables persones, que es van sentir acompanyades i estimades en els moments més difícils de la seva vida, en moments de sofriment. ■

PIM QUERALT Coordinació d'Instituts Seculars
de Catalunya

Som laics i laiques que ens decidim a viure,
en les circumstàncies ordinàries de la vida,
l'absolut de Déu

El carisma dels Instituts Seculars

Vivim temps eclesials intensos amb esdeveniments que dinamitzen l'Església perquè siguem més sinodals, procurem “caminar junts”... Un caminar que esdevé “pelegrinatge esperançat” perquè caminem amb Crist i des de Crist. Un temps oportú que el jubileu ens regala per aprofundir de nou en el nostre ésser cristià, per renovar-nos de cap a peus..., convertir-nos!

Però aquests “temps forts” només tenen ple sentit si dinamitzen i penetren el nostre dia a dia, el “temps ordinari”, el quotidià. Perquè el misteri de l'Encarnació que hem celebrat aquests dies il·lumina tota la nostra existència, la de qualsevol home i dona del nostre món, en la seva vida de cada dia. Déu ha estimat tant el món que ha donat el seu propi Fill perquè visqui la nostra condició i així nosaltres visquem per Ell.

Els cristians estem cridats a estimar i seguir Jesucrist. Ell va viure enmig d'aquest món, que Déu ha estimat i on ha volgut fer-hi estada. Ell va venir a compartir la nostra condició humana, amb el que té de joïós i de dificultat per la nostra fragilitat... I així ens acompanya com a germà gran i ens mostra com estimar-nos i com ser veritables fills de Déu... Tots els batejats som consagrats a Déu-Tri, i tots ungits per l'Esperit per viure de l'Amor de Déu i viure l'estil de vida de Jesús. Una manera de viure que és una Bona Notícia per a tothom perquè és viure de forma que es pugui recuperar la plena dignitat de cada persona.

Cadascú ho procurem viure des de la nostra vocació particular i al servei de tots. Com la història ens mostra, es pot viure el seguiment de Jesucrist en condi-

cions i àmbits molt diversos.

Els laics tenim la bella vocació i missió de col·laborar perquè el nostre món es transformi, a poc a poc i amb la força de l'Esperit, en el que Déu vol, en el seu Regne. Un món on regni la pau, la justícia i la fraternitat. És una gran responsabilitat, però és un goig sentir-se cridat a viure aquesta tasca.

La vocació laical també es pot viure seguint el Crist a través dels consells evangèlics: seguir el Crist pobre, cèlibe i obedient a la voluntat del Pare. És una vocació particular però significativa. Els “instituts seculars” som laics i laiques que ens decidim a viure, en les circumstàncies ordinàries de la vida, l'absolut de Déu. Vivim plenament colze a colze amb els companys a la feina, al veïnat o en compromisos socials. Amb els cristians de les nostres parròquies i/o moviments.... D'aquí ve el nom de “secular”, viure “en el segle”. Viure enmig del món i des de dins, realment amb les condicions i regles de joc de tots els laics, com a ferment dins el llevat.

Aquesta és una vocació encara “jove” dins l'Església. Per això, en ocasió de la celebració de la Vida Consagrada, el 2 de febrer, volem convidar tothom a conèixer millor aquesta forma de seguiment de Crist: la consagració secular. En les nostres diòcesis catalanes, som una realitat petita i variada, amb carismes ben diversos, però que busquem fer-nos una mica més visibles, humilment però convençuts que la nostra vocació pot ser també un camí de vida per als joves d'avui. Per a aquells que, sense deixar la seva professió i el seu compromís social, busquen viure l'absolut del nostre Déu encarnat, mort i ressuscitat. ■

JOSEP MANUEL PRATS
President de Fapel

AULA EDUCATIVA

I després de Nadal, què?

La família i l'escola tenen molt a fer per tenir la comunitat de vida que busquem i excel·lir en allò que és més important: la humanitat

Per Nadal celebrem el naixement de Crist, el Salvador. És tan important per a la nostra societat, que dediquem molts dies a celebrar-ho i diria que tots, fins i tot els no creients, hem fet reiterats desitjos aspiracionals de pau, bondat, amor i família. Hem entonat brindis a l'amistat durant els dinars, sopars i berenars familiars i d'empresa.

Però un cop passat... què? No volem que això ens duri sempre? I tant que sí. Però ha de ser autèntic, no pot ser impostat tot l'any i perquè sigui autèntic ha de sortir del més endins del cor, però també del voler, del cap; i tot plegat s'educa.

L'educació no és només la instrucció en coneixements i competències. No és només anar a escola; és molt més. És forjar persones de seny, bones persones, persones

d'una peça, que s'ancoren en el que és fonamental i central de la naturalesa humana per fer el món millor. La millor versió d'un mateix a la família, a l'escola, amb els amics, a la feina, a l'esport, al compromís social...

És a la família —primerament— on es conreen les virtuts de la fortalesa, la justícia, la templança i la prudència, i tantes altres, amb l'exemple de vida; és allà on som estimats i valorats només perquè som. Però també es conreen a l'escola, on cada projecte educatiu decideix cap a on vol anar, on els mestres són models de persona adulta per a cada infant i la convivència diària ens posa a prova. Tot i que sovint fallem i n'aprenem, sovint també podem excel·lir i ajudar a millorar les persones i el món que ens envolta.

Vaig llegir a la pedra fundacional

d'una escola d'iniciativa social —fundada el segle passat— on s'expressava el que ara coneixem com a “missió”: forjar persones de seny, que facin dels seus coneixements culturals un instrument de servei als altres i cristians que visquin profundament la seva fe. Si en parléssim més, la família i l'escola, d'aquesta missió.

Sovint diem que tant de bo fos Nadal tot l'any. És bo voler Nadal tot l'any perquè ens agrada sentir-nos bé, perquè tornem a la raó de ser profunda de la persona, valorem més la família i les bones accions; i això vol dir no deixar-se distreure i enfocar-nos en la veritat, en la bondat i en la bellesa. I en això, la família i l'escola tenen molt a fer per tenir la comunitat de vida que busquem i excel·lir en allò que és més important: la humanitat. ■

XAVIER ABEL LLUCH

Magistrat-Jutge

Doctor en Dret

FAMÍLIA, ESGLÉSIA DOMÈSTICA

Cercar sempre l'interès superior del menor

Concloïa, no sense ironia, que els qui havien d'anar al psicòleg eren els seus pares, que no es parlaven des de feia set anys

En l'àmbit del dret i en els processos de ruptura de parella es parla que cal cercar sempre "l'interès superior del menor".

Amb una primera aproximació això vol dir que cal situar el concret nen, nena i/o adolescent com a centre de la nostra tasca professional. Afirment els psicòlegs que es pot trencar una relació de parella, però poques vegades es trenquen els vincles entre un pare/mare i un fill/a. Més aviat els/les filles són les víctimes més vulnerables del procés de ruptura d'una parella.

Amb una aproximació més jurídica vol dir que "ha d'atenir-se especialment a les circumstàncies concretes del cas, perquè no hi ha dos supòsits iguals, ni pot establir-se un criteri apriorístic sobre quin sigui el seu major benefici, de manera que el tribunal ha de realitzar la ponderació de quin sigui l'interès superior

del menor en cada cas, oferint una motivació reforçada sustentada en el seu major benefici i amb ple respecte als seus drets" (STC 178/2020, de 14 de desembre).

Intento il·lustrar què vol dir "l'interès superior del menor" amb un exemple de la meua pràctica professional, com a magistrat de família, i en un procés de divorci.

Es tractava d'un procés de modificació de mesures definitives instat pel pare reclamant la custòdia exclusiva de les seves filles, sota l'argument que la mare havia entaulat una nova relació de parella, i s'havia desentès de la guarda compartida setmanal que tenien sobre tres filles, de 15, 13, i 11 anys d'edat.

Escolto, com a magistrat i en audiència reservada, la filla major de 15 anys. Em comenta que està perfectament adaptada a la guarda compartida per setmanes, règim en què porta vivint durant més de set anys.

Em comenta també que té una excel·lent relació tant amb la seva mare com amb el seu pare. I m'afegeix que la seva preocupació fonamental era deixar d'assistir a les reunions quinzenals amb la psicòloga, perquè portava ja set anys, i necessitava temps per estudiar perquè a l'escola hi havia un nivell de més exigència acadèmica i ella necessitava "treure bones notes" (en les seves paraules). Concloïa, no sense ironia, que els qui havien d'anar al psicòleg eren els seus pares, que no es parlaven des de feia set anys.

Aquesta necessitat de "no anar més a la psicòloga" —que era l'interès superior de l'adolescent de 15 anys— havia passat inadvertida per als pares i fins i tot per als advocats/adades en els seus escrits d'al·legacions al jutjat. La nostra tasca, doncs, és esbrinar aquest interès del menor i situar-lo en el lloc central de la nostra atenció. ■

La Coordinadora de les Conferències Episcopals de Terra Santa coneix de primera mà el patiment dels cristians

“HEM VINGUT A DIR-VOS QUE NO ESTEU SOLS”

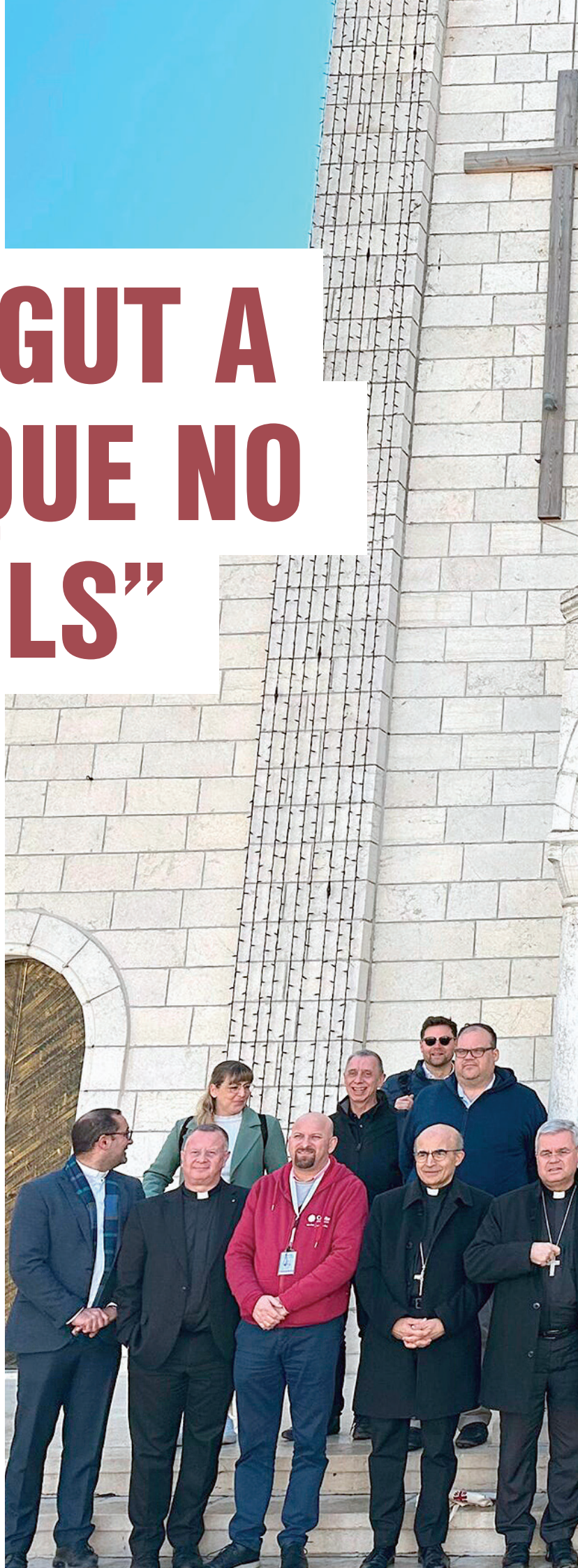
ROSA MARÍA JANÉ CHUECA

Fotos: Patriarcat llatí de Jerusalem

Del 18 al 23 de gener els bisbes de la Coordinadora de les Conferències Episcopals de Terra Santa van fer la seva visita anual als Llocs Sants. Enguany, marcada per l'alto el foc entre Israel i Hamas. Aquesta visita volia mostrar el suport a la comunitat cristiana i conèixer de primera mà quina és la seva realitat.

Al final de la trobada, la Coordinadora va emetre un comunicat en el qual remarcava que hi havia anat com a “pelegrins de l'esperança”. En aquest sentit, els bisbes destacaven que “hem vingut amb l'esperança que els qui, tant a Israel com a Palestina, han patit les atrocitats de la violència i la guerra puguin reconstruir les seves vides destrossades, plorar la pèrdua dels seus éssers estimats, reunir-se novament com a família i emprendre el llarg i incert camí de la recuperació”.

Els bisbes van mostrar la seva preocupació per la fragilitat de l'alto el foc i van constatar, de primera mà, el patiment dels cristians a Cisjordània. Així, transmetien el seu agraïment “per la generosíssima acollida que ens heu dispensat; per ajudar-nos a comprendre els esforços extraordinaris que es fan en els àmbits de la sanitat i l'educació per preservar la dignitat d'una terra que pateix. Ens va commoure sentir amb quina freqüència els cristians expressaven el compromís de quedar-se

La Coordinadora de les Conferències Episcopals de Terra Santa durant la visita.

JOAN-ENRIC VIVES “Hem d’ajudar-los a reconstruir i que les peregrinacions es mantinguin i creixin”

i reconstruir la vida del seu poble”.

La Coordinadora va ser testimoni de les dificultats diàries dels cristians, com la restricció de moviment, la manca d’aigua i electricitat o l’atur.

Una problemàtica especialment preocupant és la dels assentaments il·legals per part dels colons israelians: “Hem sentit el vostre clam per la pau amb justícia i la vostra ansietat pel que passarà quan el focus d’atenció es desvii de Gaza; el que passarà amb la vostra terra. Hi ha la necessitat que la comunitat internacional actuï conjuntament per facilitar una ajuda al desenvolupament realista i radical, com a part d’un procés encaminat a aconseguir una pau duradora.”

Davant de totes aquestes dificultats, els bisbes van voler transmetre un missatge de suport i proximitat a la comunitat cristiana: “Hem vingut a dir-vos que no esteu sols, que no us oblidem. La vostra fe i resistència ens enforteixen la fe. Esperem que la nostra presència entre vosaltres us animi i inspiri els cristians dels nostres països a tornar a Terra Santa en peregrinació.”

El comunicat acabava amb el desig d’unir-se a l’esperança que l’alto el foc suposi alguna cosa més que una pausa en les hostilitats i marqui l’inici d’una pau duradora.

El bisbe de la Seu d’Urgell, Joan-Enric Vives, hi va participar, un any més, com a representant de la Conferència Episcopal Espanyola. En declaracions a Ràdio Estel i *Catalunya Cristiana* compartia, des de Terra Santa, les seves impressions d’aquesta visita: “Venim a portar un missatge de confort, d’ajuda, de sostenibilitat a les nostres comunitats cristianes. Es tracta de fer-los arribar que no estan sols, que nosaltres volem estar amb ells i que preguem, els ajudarem i ajudem, que volem venir a escoltar la seva veu en directe, el seus sofriments en directe.”

Els bisbes van poder copsar la destrucció de 15 mesos de conflicte i la grandíssima tasca que hauran d’afrontar amb la reconstrucció d’un territori durament castigat per la violència. Com ens deia Mons. Vives, “la destrucció ha estat terrible. S’han destruït escoles, hospitals, centres de Nacions Unides, infraestructures... cal reconstruir el sistema educatiu, l’entrada de queviures... i la comunitat cristiana ha de poder continuar amb la seva feina, humil, de mediació”.

En aquest sentit, posava en valor la gran tasca humanitària de la parròquia catòlica de Gaza, dedicada a la Sagrada Família: “És molt important la presència i servei d’aquesta parròquia perquè ha acollit els altres cristians i els ha pogut alimentar, donar aigua i també ha donat suport a moltíssimes famílies musulmanes. No es tracta d’ajudar només els meus, els propis, els que pensen com jo, sinó que el cristià sempre té un sentit de servei i d’ajuda.”

L’arquebisbe Joan-Enric Vives defensava que la solució ideal és “que puguin conviure Palestina i Israel com dos estats amb fronteres segures”, tot i que reconeixia que “actualment és molt difícil mantenir aquesta perspectiva”.

El bisbe de la Seu d’Urgell feia una petició als oients de Ràdio Estel i als lectors de *Catalunya Cristiana*: “Estiguem a punt per ajudar. Hem d’ajudar-los a reconstruir i que les peregrinacions es mantinguin i creixin. Convé que els pelegrinatges tornin a agafar ritme i també l’agermanament de parròquies o d’escoles.”

ALTO EL FOC A GAZA

El patriarcat llatí de Jerusalem va recollir els sentiments del P. Gabriel Romanelli, rector de la parròquia de la Sagrada Família, i del P. Youssef Assad, vicari, després de l’anunci de l’alto el foc. El P. Romanelli es mostrava convençut que “és un pas endavant significatiu, que ofereix esperança, però que no marca el final del conflicte. Preguem perquè sigui l’inici d’una pau duradora. Confiem en els esforços internacional per posar fi a la guerra i centrar-nos en el futur del Pròxim Orient”.

El P. Youssef remarcava que “estem plens d’esperança i treballem per reconstruir el nostre futur”.

Tots dos agraïen el suport del papa Francesc des del primer moment. Des del 9 d’octubre, quaranta-vuit hores després de l’inici dels bombardejos sobre la Franja de Gaza, el Papa truca cada tarda la parròquia de la Sagrada Família per seguir de prop la situació de les persones que s’hi refugien.

Quan es va conèixer la notícia de l’alto el foc, el Pontífex va donar les gràcies als mitjancers i a les “parts involucrades”. Francesc va fer una crida perquè es respectés l’acord i va expressar el desig que “tots els ostats puguin tornar finalment a casa per abraçar els seus éssers estimats”. Igualment, va exhortar que “les ajudes humanitàries arribin encara més ràpidament a la població de Gaza”.

Francesc va demanar pregàries perquè les autoritats polítiques, “amb l’ajuda de la comunitat internacional, puguin assolir la solució justa per als dos estats, que tothom pugui dir sí al diàleg, sí a la reconciliació i sí a la pau”. ■

Mons. Joan-Enric Vives anima a mostrar el suport als cristians palestins.

CÀRITAS DEMANA UNA RESPOSTA HUMANITÀRIA URGENT A GAZA

Càritas internacional i Càritas MONA-Pròxim Orient “han rebut amb satisfacció l’alto el foc a Gaza, llargament esperat, com un pas cap a una pau duradora a la regió”.

“Durant 15 mesos hem assistit horroritzats a atrocitats indescriptibles, en aquest conflicte. Almenys, 64.260 palestins i centenars de cooperants humanitaris han mort en atacs que violen flagrantment el dret internacional humanitari i les normes sobre els drets humans”, lamenta la confederació internacional de Càritas. Càritas també insta la comunitat internacional a “fer servir la seva influència per garantir que es mantingui l’acord, es respecti el dret internacional i s’eliminin immediatament els obstacles a l’ajuda humanitària, per permetre el flux vital d’ajuda i salvar vides”.

A més, Càritas internacional i Càritas MONA fan una crida a la comunitat internacional perquè garanteixi que els responsables de les greus violacions i abusos, inclosos els crims de guerra i contra la humanitat, retin comptes dels seus actes. “L’alto el foc no només ha de suposar un cessament durador de les hostilitats, sinó també un compromís ferm amb el dret internacional humanitari i les normes sobre els drets humans”, recorden.

El comunicat conclou assegurant que “Càritas està preparada per ampliar la resposta a les necessitats enormes de Gaza i ajudar la població a iniciar el llarg procés de reconstruir les seves vides amb dignitat”.

Els bisbes van celebrar l’eucaristia dominical amb la comunitat d’Aboud, a Cisjordània.

OSMOTIC

by CORSA

ARA
DESCOMPTA
400€

L’únic depurador per osmosi que no malgasta aigua.

Instal·la un **OSMOTIC** i oblida’t de comprar aigua envasada.

T. 900 208 208
info@corsa.es

Sardenya, 397-399
08025 Barcelona

CORSA
50
1974
2024
SIEMPRE VIENDO EL VASO LLENO

Els religiosos i religioses es comprometen a treballar per l'esperança activa, que els converteix en testimonis humils del Déu que fa camí al costat dels qui més ho necessiten

Jornada de la Vida Consagrada

**JOAN PLANELLAS
I BARNOSELL**

Arquebisbe metropolità de
Tarragona i primat

Benvolguts i benvolgudes, en el context de l'any Jubilar, l'Església celebra el 2 de febrer, festa de la Presentació del Senyor, la Jornada de la Vida Consagrada, amb el lema "Peregrins i sembradors d'esperança". Amb tot el poble de Déu, els religiosos i religioses celebren i es comprometen a treballar per l'esperança activa, que els converteix en testimonis humils del Déu que fa camí al costat dels qui més ho necessiten, alliberant i trencant les traves que lliguen als béns materials i afeixuguen el cor de l'home.

El baptisme, com a primer sacrament de la iniciació cristiana, els posa en moviment, i els consagrats

viuen la seva especial consagració dins la consagració baptismal que comparteixen amb tots els cristians. El camí al qual els obre el baptisme és un camí de pelegrinatge, un camí que suposa la recerca de Déu i d'allò que ell vol. El pelegrinatge suposa anar darrere d'algú, que per a un cristià és seguir Jesús. Peregrinar suposa també caminar amb els altres, acompanyar, caminar junts; és un exercici de sinodalitat. Peregrinar deriva etimològicament del llatí *per ager*, que significa "a través del camp". És, doncs, una invitació a sortir de la comoditat i seguretat de la casa o de la ciutat, a transitar per llocs desconeguts, a explorar nous camins, a ser aquesta Església "en sortida" a la qual ens anima el papa Francesc.

El caminar dels consagrats i consagrades no és deambular sense rumb i sense sentit. Estan convidats a caminar amb la mirada posada en el Senyor, a esperar-lo, sabent que "l'esperança no enganya" (Rm 5,5). És així com s'enforteixen mútuament en aquesta esperança, que no és optimisme ingenu ni tancar els ulls a un món ferit i moltes vegades injust, sinó precisament una ajuda segura per posar-se en camí i avançar cap al bé. Des d'aquí són cridats a ser sembradors d'esperança, a acompanyar

els altres i enfortir-los en l'esperança, especialment els pobres, els qui pateixen i els qui no coneixen l'Evangelí. La seva esperança no es fonamenta en ells mateixos, ni en les seves forces o capacitats, o en els seus propis projectes. L'esperança es fonamenta únicament en el Senyor, en la seva Paraula.

La vida fraternal ajuda els consagrats i consagrades a sentir el proxime com un germà, tot generant la cultura de l'acompanyament. És això el que mou el bon samarità a parar la marxa per apropar-se i atendre el malferit a la vora del camí (Lc 10,30-35). És un gran motiu d'esperança veure consagrats i consagrades totalment lliurats a la cura dels seus germans: dels malalts, dels pobres, dels qui estan sols i dels qui pateixen les conseqüències de l'egoisme i l'individualisme. L'esperança està en el testimoniatge, en la compassió i l'ajuda, que són signes visibles de la comunitat. L'esperança s'alimenta de l'experiència de Déu i té com a meta Déu mateix.

Preguem avui perquè els consagrats i consagrades puguin experimentar l'esperança en el Senyor i, animats per la invitació jubilar del Papa, avancin com a "peregrins i sembradors d'esperança". ■

La vida religiosa transparenta, més intensament, el rostre de Crist a través del seguiment i compromís dels consells evangèlics i de la seva vida en comunitat

FRA XABIER GÓMEZ GARCÍA
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Pelegrins i sembradors d'esperança

El 2 de febrer, festa de la Presentació del Senyor, celebrem la XXIX Jornada Mundial de la Vida Consagrada. Amb el lema “Pelegrins i sembradors d'esperança”. Recordem així i agraïm al Senyor el do, per a l'Església i per al món, de les persones consagrades en la seva múltiple riquesa de dons i carismes que ha suscitat l'Esperit Sant, en el seu Cos, pelegrins tots i totes de l'esperança.

Ja la constitució dogmàtica *Lumen gentium* del Concili Vaticà II, subratllant la importància d'aquest do per a la vida de l'Església, proposa als seus membres la tasca que els escau: “Posin, doncs, especial sol·licitud els religiosos, que per ells, l'Església mostri realment cada dia millor a fidels i infidels el rostre de Crist, que prega a la muntanya, bé anunciant el Regne de Déu al poble, bé guarint malalts i ferits, convertint els pecadors al bon camí, beneint els infants, o fent el bé a tothom, sempre obedient a la voluntat del Pare que el va enviar” (LG 46). Aquest mostrar millor el rostre de Crist i l'adhesió a la voluntat del Pare constitueixen les referències clau de la vida religiosa, que el lema d'enguany sintetitza.

La vida religiosa transparenta, d'alguna manera, més intensament, el rostre de Crist a través del seguiment i compromís dels consells evangèlics i de la seva vida en comunitat.

És com un centelleig del Sol enmig de les tenebres, no sols del món, sinó també de la mateixa Església. Un mirall, que encara que amb les seves febleses i pecats, està posat perquè els fidels que formen l'Església, Cos de Crist, puguin contemplar, admirar i imitar els qui el Senyor ha beneït amb els seus dons, i trobar al costat d'ells, fortalesa, consol i companyia, per seguir el seu propi camí, la seva pròpia vocació. És una bella vocació i una important tasca.

El nostre agraïment al Senyor ens porta, com un ressò ininterromput, als homes i dones que s'han lliurat a la vida consagrada. Però, no sols als qui la història ha reconegut com a valuosos homes i dones, o l'Església els ha reconegut com a sants i santes, sinó que el ressò i el murmurid' aquells i aquelles sants i santes de la porta de la costat, amb els quals convivim, als quals estimem, i que continuen sent per al nostre caminar cristià, són una referència ineludible. Un record especialment a les santes religioses, que Déu va posar en el meu camí, i que tant van contribuir a dissenyar per a mi el rostre de Crist, i amb qui

tant col·laborem en diferents tasques apostòliques. A la comunitat de religioses que van aixecar una escola per a nens enmig de la barraca construïda al costat de l'abocador més gran de Guatemala. A les Vedrunes que acullen i promouen des de l'amistat la dignitat dels migrants a Ceuta. A Mercedaris, Salesians, Filles de la Caritat, Clarisses, Mercedàries de la Caritat i Dominiques, tan presents en la meua vida. Resem aquests dies per les comunitats de germans i germanes de la nostra diòcesi i el seu lliurament a monestirs, escoles, hospitals, a la presó, a l'hospitalitat, les llars d'ancians. Forts i humils. Disposades i lliurades fins al final. Ells i elles són fars d'esperança, portadors de sentit i creadors de bellesa, com la germana Regina de Montserrat.

El mes de gener, el papa Francesc, religiós també ell, ha subratllat el paper de les religioses a l'Església nomenant, entre altres, sor Simona Bambrilla com a primera dona prefecta del Dicasteri per als instituts de Vida Consagrada i les Societats de Vida Apostòlica (una espècie de ministra del govern vaticà). Fa quatre anys, el Sant Pare va nomenar sor Nathalie Becquart com a sotssecretària del Sínode de la Sinodalitat. Unes puntes de llança d'allò que les dones i el futur de la vida consagrada poden continuar oferint a l'Església. ■

CONSULTORI BÍBLIC

En què consisteix la redempció del primogènit?

BERNAT FOLCRÀ

Monjo de Poblet

Tot pare israelita ha de rescatar d'un sacerdot el fill primogènit de la mare, segons el precepte bíblic.

Inicialment, es pretenia que els fills primogènits constituïssin el sacerdoci i fossin dedicats al servei del Senyor. Segons la Bíblia, tot el primer pertany a Déu, ja sigui home, animal o els primers fruits de la terra. A causa del pecat del vedell d'or, només la tribu de Leví, que no va ser culpable d'aquell pecat, va ser seleccionada per substituir els primogènits en l'exercici del sacerdoci.

Com que, al principi, els primogènits havien de ser consagrats al servei perpetu del Senyor, ara han de ser formalment redimits d'aquesta funció, i els diners de la redempció han de ser lliurats als sacerdots descendents de la tribu de Leví.

La cerimònia de rescat s'anomena *Pidyon ha-Ben*. Aquesta pràctica es basa en la idea d'oferir al Senyor el primer i millor de les nostres possessions, en lloc de les sobres o el que és mediocre. Aquesta bonica idea continua viva en les persones consagrades dins de l'Església, que s'han d'oferir al Senyor totalment, sense reservar-se res per a elles mateixes.

La Sagrada Família, essent humil, va oferir un parell de tórtres o dos colomins per a la redempció del seu Primogènit. En l'època de Jesús, si no es vivia en la pobresa, s'exigia un anyell per al rescat del primogènit. Tanmateix, en la redempció de Jesús es revela un gran misteri: el veritable Anyell estava "amagat" en el Nen que presentaven. Ell era l'Anyell de Déu que lleva el pecat del món.

PER A CONSULTES:

redaccio@catalunyacristiana.cat

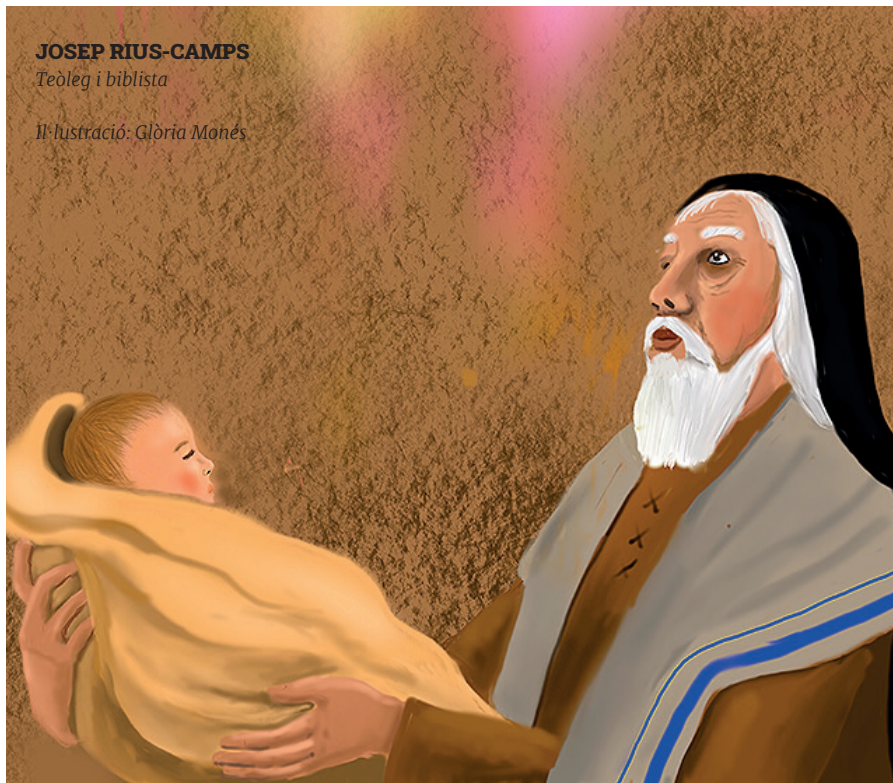
COMENTARI DE LA PARAULA

Presentació, purificació i rescat de Jesús

JOSEP RIUS-CAMPS

Teòleg i biblista

Il·lustració: Glòria Monés

A diferència del text usual, on es parla en plural de la purificació "d'ells", de Maria i de l'infant, el Còdex Beza, ben avalat per les versions antigues, parla tan sols de la purificació de l'infant i del rescat que havien de pagar els israelites pels seus primogènits (Ex 13,2.12.15), ja que, un cop consagrats al Senyor, li pertanyen, com a record de l'alliberament del poble d'Israel de l'esclavitud d'Egipte. La presentació de Simeó amb un pseudònim: "Hi havia un home a Jerusalem, que tenia per nom Simeó", és una clara al·lusió al summe sacerdot Simeó, el just, del segle III-II aC (cf. Sir 50), que estava expectant a la consolació d'Israel i que ara es reactiva. Simeó, avisat en una revelació de l'Esperit Sant que no veuria la mort sense haver vist el Messies del Senyor, ha anat al Temple inspirat per l'Esperit, pren l'infant en braços i el presenta com el futur salvador d'Israel. Lluc, segons Beza, circumscriu el Càntic de Simeó a Israel: "Llum per a reve-

lació i glòria del teu poble, Israel", mentre que el text usual n'amplia l'abast a totes les nacions paganes: "Llum que es revela a les nacions i glòria del teu poble, Israel", relacionant-ho amb Is 42,6; 49,6. Lluc reserva la revelació als pagans per al segon volum (cf. Ac 13,47). Adreçant-se a Maria (Mariam, text usual), Simeó li prediu que aquest infant "ha estat destinat per a ruïna i per a alçament de molts a Israel, com un senyal de contradicció" i li prediu que una espasa li traspasarà l'ànima. A continuació, presenta Anna, una profetessa, que no s'apartava del santuari retent culte amb dejunis i oracions. Tenia 84 anys, 12 setpenaris, desglossats en 2 setpenaris de soltera, 1 de casada (Israel-Esposa) i 9 de viuda (Israel que s'ha apartat del Senyor): Lluc resumeix en aquesta figura tota la història d'Israel. Seguint de prop Mt 2,23, Lluc-Beza relacionen per simple assonància "Natzaret" amb "Natzoreu"; el text usual omet aquesta referència. ■

Presentació del Senyor

Lectura primera

Ml 3,1-4

*El Senyor que vosaltres busqueu entra-
rà al temple*

Lectura de la profecia de Malaquies

Això diu el Senyor: “Jo envio el meu missatger perquè prepari el camí davant meu, i tot seguit el Senyor que vosaltres busqueu, l’àngel de l’aliança que desitgeu, entrarà al seu temple.” Ja ve, diu el Senyor de l’univers. Qui resistirà el dia de la seva arribada? Qui es mantindrà dret quan ell aparegui? Perquè serà com el foc del fonedor i com el sabó de fer bugada: s’asseurà a fondre i a depurar la plata, purificarà els descendents de Leví, els refinarà com la plata, i l’or. Des d’aleshores oferiran al Senyor una oblació digna, i les oblacions de Judà i de Jerusalem seran agradables al Senyor com ho eren abans, com en els temps antics.

Salm responsorial

23

Portals, alceu les llindes;
engrandiu-vos, portalades eternes,
que ha d’entrar el rei de la glòria.

R. El Senyor és el rei de la glòria.

Qui és aquest rei de la glòria?
És el Senyor, valent i poderós,
és el Senyor, victoriós en el combat. *R.*

Portals, alceu les llindes;
engrandiu-vos, portalades eternes,
que ha d’entrar el rei de la glòria. *R.*

Qui és aquest rei de la glòria?
És el Senyor, Déu de l’univers,
és aquest el rei de la glòria. *R.*

Lectura segona

He 2,14-18

*Calia que es fes en tot semblant als
germans*

Lectura de la carta als cristians
hebreus

Els fills d’una família són d’una mateixa sang. Per això Jesús s’ha emparentat amb nosaltres per poder destituir amb la seva mort el diable, que tenia el domini de la mort, i així fer-nos lliures, ja que, sotmesos com estàvem al temor de la mort, érem esclaus tota la vida. Noteu que ell no ha vingut per ajudar els àngels, sinó els descendents d’Abraham. Per això calia que es fes en tot semblant als germans, i així pogués ser un gran sacerdot compassiu i acreditat davant Déu per expiar els pecats del poble. Perquè, després que ell mateix ha passat la prova del sofriment, pot confortar els altres que són provats.

Al·leluia

*Llum que es revelarà a les nacions
i glòria d’Israel, el poble de Déu*

Evangelí

Lc 2,22-32.39-40

Els meus ulls han vist el Salvador

Lectura de l’evangelí segons sant Lluç

Passats els dies que manava la Llei de Moisès referent a la purificació d’ells, els pares de Jesús el portaren a Jerusalem per presentar-lo al Senyor, complint el que prescriu la Llei,

que tot noi fill primer sigui consagrat al Senyor. També havien d’oferir en sacrifici “un parell de tórtres o dos colomins”, com diu la Llei del Senyor. Hi havia llavors a Jerusalem un home que es deia Simeó. Era un home just i pietós que esperava l’hora en què Israel seria consolat, i tenia en ell l’Esperit Sant. En una revelació, l’Esperit Sant li havia promès que no moriria sense haver vist el Messies del Senyor. Anà, doncs, al temple, guiats per l’Esperit, i quan els pares entraven amb el nen Jesús, per com-

plir amb ell el que era costum segons la Llei, Simeó el prengué en braços i beneí Déu dient: “Ara, Senyor, deixa que el vostre servent se’n vagi en pau, com li havíeu promès. Els meus ulls han vist el Salvador que preparàveu per presentar-lo a tots els pobles; llum que es revela les nacions, glòria d’Israel, el vostre poble.” (...)

Quan hagueren complert tot el que ordenava la Llei del Senyor, se’n tornaren a Galilea, al seu poble de Natzaret. El noi creixia i es feia fort, era entenimentat i Déu li havia donat el seu favor. ■

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

CICLE LITÚRGIC C; FERIA I
TEMPS DE DURANT L'ANY
SALTERI: SETMANA 4

Febrer

2. DIUMENGE

Presentació del Senyor (F), *Blanc*.
Lectures: Malaquies 3,1-4 / Salm 23
/ Hebreus 2,14-18 / Lluc 2,22-40
SANTORAL: Corneli, b.; Joana de
Lestonnac, rel. i fund.

3. DILLUNS

Fèria, *Verd*. O bé, **Sant Blai, b. i mr.**
(ML), *Vermell*. O bé, **Sant Òscar, b.**
(ML), *Blanc*. Lectures: Hebreus
11,32-40 / Salm 30 / Marc 5,1-20
SANTORAL: Claudina Thévenet, rel.
i fund.; Francesc Blanco, mr.

4. DIMARTS

Fèria, *Verd*. Lectures: Hebreus 12,1-
4 / Salm 21 / Marc 5,21-43
SANTORAL: Andreu Corsini, b.; Ca-
terina de Ricci, rel.; Gilbert, prev.;
Joan de Brito i comp., mr.; Joana de
Valois, fund.

5. DIMECRES

Santa Àgata, vg. i mr. (MO), *Vermell*.
Lectures: Hebreus 12,4-7.11-15 /

Salm 102 / Marc 6,1-6
SANTORAL: Calamanda, vg. i mr.

6. DIJOUS

Sants Pau Miki i comp. mr. (MO),
Vermell. Lectures: Hebreus 12,18-
19.21-24 / Salm 47 / Marc 6,7-13
SANTORAL: *Sant Misteri de Cervera*.
Amand, b.; Dorotea, vg. i mr.; Pere
Baptista i comp., mr.

7. DIVENDRES

Fèria, *Verd*. Lectures: Hebreus 13,1-
8 / Salm 26 / Marc 6,14-29
SANTORAL: Coleta, rel.; Juliana,
viuda; Ricard, rei; Teodor, mr.

8. DISSABTE

Del dissabte, *Verd*. O bé, **Sant Jeroni
Emilià, prev.** (ML), *Blanc*. O bé, **Santa
Josefina Bakhita, vg.** (ML), *Blanc*. O
bé, **Memòria de Santa Maria en dis-
sabte** (ML), *Blanc*. Lectures: Hebreus
13,15-17.20-21 / Salm 22 / Marc
6,30-34
SANTORAL: Elisenda, vg.

El Sant 3 de febrer

Claudina Thévenet, fundadora

Nascuda l'any 1774 a Lió, França, Claudina Thévenet és coneguda per ser la fundadora de la congregació de les Religioses de Jesús-Maria. El seu camí en la fe va començar gràcies al pare Coindre, que l'any 1818 va anunciar-li que Déu l'havia escollida i que havia de respondre a la seva crida. Fins aleshores, la seva vida havia estat plena de patiment ja que, tot i viure en el si d'una família benestant, havia viscut de primera mà l'onada de venjança provocada per la Revolució Francesa. Va veure com afusellaven dos dels seus germans, i això la va apropar cada vegada més a persones que, com ella, patien. Després, va començar una etapa de compromís a la

parròquia de Sant Bru, on va conèixer el pare Coindre.

Gràcies al seu suport, va decidir consagrar-se per ajudar les nenes i les joves amb més dificultats. A mesura que veia la realitat de moltes d'aquestes joves, abandonades i que vivien en una absoluta ignorància religiosa, Claudina va entendre que havia de fundar aquesta congregació que avui dia coneixem amb el nom de Religioses de Jesús-Maria. El 3 de febrer del 1837, quan va morir Claudina, aquesta congregació ja tenia 19 anys, dues cases a França i un grup consistent de religioses. Va ser proclamada santa pel papa Joan Pau II el 21 de març del 1993.

MERCÈ
SOLÉ

msolety@gmail.com

Més enllà de l'arrelament en el culte jueu,
la festa de la Presentació ve a ser, també,
una mena d'Epifania

La llum de l'esperança

Quan la Candelera cau en diumenge, sempre la celebrem en lloc del diumenge IV de durant l'any. És cert que, en l'actual ordenament litúrgic, hi ha ganes de donar continuïtat al fil dominical que ens acompanya a través del leccionari evitant interrupcions. I hi ha ganes també de recordar que el diumenge, per si sol, és la gran celebració comunitària de l'Església i no cal omplir-lo amb mil motius més. Per això, abans de donar per fet que festes i solemnitats se celebraran el dia previst, cal consultar el calendari litúrgic. Segons quina festa sigui, pot no celebrar-se aquell any. I segons quan s'escaigui la solemnitat, pot traslladar-se a una altra data. És el que sol passar, per exemple, quan Sant Jordi o la Mare de Déu de Montserrat cauen dins l'Octava de Pasqua, com passarà aquest 2025: oficialment se celebraran un altre dia. Un embolic per al comú dels mortals, que obeeix a una voluntat de coherència litúrgica.

Però aquest no és el cas de la Candelera, considerada com una de les anomenades "festes del Senyor". Una festa gran que connecta amb la tradició jueva de la purificació de la mare i de la presentació del primogènit al Temple, quaranta dies després del naixement. De fet, si parlem en propietat, el terme "Candelera" és una denominació popular, per l'ús de les candeles que inicien la celebració en un processó que comença —o convindria que es comencés— fora del temple. La festa pròpiament és la de la "Presentació del Senyor".

Més enllà de l'arrelament en el culte jueu, la festa de la Presentació ve a ser, també, una mena d'Epifania. Aquesta ve-

gada no són pastors, en la seva pobresa i senzillesa, ni savis: són dos vells profetes, Simeó i Anna, qui reconeixen en el nadó la llum, no només per al seu poble, sinó per al món sencer. D'aquí que, popularment, Anna i Simeó s'hagin convertit en els patrons de la gent gran. En la mateixa festa, Joan Pau II instituï el Dia de la Vida Consagrada.

Dues coses a destacar d'aquest diumenge: la pregària de Simeó, en què ressonen els mateixos harmònics que en la de Zacaries i en el Magníficat, i que ha esdevingut la darrera pregària del dia a la Litúrgia de les Hores. I l'alegria perquè l'esperança ha trobat resposta en Jesús. Una referència molt oportuna, tant pel jubileu que celebrem enguany, com pels difícils i obscurs temps que corren. Segurament, no són pas temps més foscos que els de l'època de Jesús. Però ens veiem avui empesos a filar prim i a discernir brots d'esperança enmig de la fragilitat i la impotència pròpia i aliena.

Per cert, que val la pena de llegir el llibre del filòsof coreà Byung-Chul Han sobre l'esperança (*L'esperit de l'esperança. Contra la societat de la por*, Herder 2024). "A diferència de l'optimisme a qui no li manca res ni està *de camí* cap enllac, l'esperança suposa un *moviment de recerca*. És un intent de trobar ancoratge i rumb. Potser és precisament per això que ens llança vers el *desconegut*, cap a la *intransit*, cap a l'*obertura*, cap al que *encara no és*, perquè no es queda en el que ha estat ni en el que ja és. Posa rumb cap al que *encara ha de néixer*. Surt a la recerca de la *novetat*, de la *diferència total*, del que *mai no ha existit*." Una cita que té molts punts en comú amb l'Evangeli d'avui. ■

Jordi Llimona, brúixola i far que ens inspira a ésser

Arxiu Caputxins de Catalunya

El pare Llimona va ser un gran defensor del Concili Vaticà II.

GEMMA TÉLLEZ I BERNAD

Cofundadora d'Inner Human Hub

El 13 de desembre va tenir lloc al convent dels Caputxins de Sarrià l'acte amb motiu del centenari del naixement i dels 25 anys del traspàs del pare Jordi Llimona. Va ser organitzat conjuntament pel Departament de Justícia i Qualitat Democràtica de la Generalitat de Catalunya, els Caputxins de Sarrià i Inner Human Hub.

Va conduir l'acte fra Eduard Rey, que anava donant pas als diferents testimonis que van dibuixar i recordar la trajectòria de Jordi Llimona, el seu tarannà i el seu llegat.

La intervenció de Ramon Bassas, director general d'Afers Religiosos,

va assenyalar la importància de portar al moment actual els ensenyaments de Llimona per generar una societat justa i equitativa que preservi la qualitat democràtica.

Maria del Mar Bonet va dir que Jordi Llimona era un àngel i va interpretar el poema musicat *El pi de Formentor*, de Costa i Llovera. Miquel Llimona va fer referència al llegat artístic de la família Llimona i la sensibilitat heretada.

Fra Enric Castells va explicitar la vida en comunitat; com Jordi Llimona tenia cura dels petits detalls i sempre estava disposat a fer des de la tasca més quotidiana, com ara rentar els plats, a escoltar profundament qui se li adreçava.

El vessant polític i el compromís social del pare Llimona van ser recollits per Josep Maria Carbonell, amb qui va coincidir en actes tan signi-

ficatius com el Mítig per la Llibertat, del qual es va poder visualitzar el fragment en què intervenia Jordi Llimona.

Finalment, jo mateixa vaig tenir el goig de poder participar en aquest acte entranyable de record, en qualitat d'alumna seva d'ètica a l'Escola Universitària de Santa Madrona. Va ser l'oportunitat de posar en valor la seva inspiració, el seu coratge, el seu anar sempre per davant i la importància de comprendre'ns, de comprendre l'altre i la vida, en la mesura del possible.

A instàncies del provincial Jesús Romero, fra Eduard Rey va llegir unes paraules que apel·laven al fet que el llegat del pare Llimona ens esperonés a generar un món millor; des d'Inner Human Hub volem contribuir-hi, essent ponts, facilitadors i catalitzadors del canvi que ja és, que ja som. ■

Cartes

Quants som els cristians que anem a missa?

Malauradament, no tota la ciutadania escull aquests camins d'espiritualitat. *Eucaristia* és un terme grec que significa "acció de gràcies". Alguns es preguntaran: per què donar gràcies?, a qui van dirigides aquestes fineses? En un principi, diré que a la vida el fet de ser agraït és signe de ser bona persona.

En temps de pensaments febles i d'anèmies religioses, recuperem per al cristianisme el batec vivencial; el pols experimental que ens permeti connectar amb Déu. Diu el psicòleg suís Bertrand Piccard que "l'espiritualitat ens dona consciència".

En aquest món globalitzat en què ens toca viure (individualistes, *menfotistes*, ateus, agnòstics) ens trobem persones amb diversitat de tarannàs: simpàtiques, amables, agradables, tret de la relliscada d'algunes omissions. És humà, aconsellable i correcte, si ve a tomb, dir: "Gràcies, perdona, si us plau, ho sento, disculpa!" I, a més, si aquestes paraules amables i assenyades surten del cor i van acompanyades d'un somriure clar i transparent, fàcil de detectar, encara que l'interlocutor portés mascareta, no seria més reconfortant, emocionalment i humanament dit?

A la santa missa, que és "font i cimal de tots els sacraments", seria adient donar gràcies a Déu per la nostra salut i la de tots els nostres és-

sers estimats, així com també agrair al Senyor pel final de la pandèmia i per tants desitjos necessaris, dignes i humans que puguin brollar del nostre cor, com el final de tots els conflictes bèl·lics, com el sagnant ucraïnès. També per la salut i el benestar de tothom, especialment dels més vulnerables.

JOSEP VIDAL BORRÀS

Molts ànims a ASRESOLA

Des d'aquesta secció de la revista, voldria encoratjar ASRESOLA (Associació per a la Reinserció Sociolaboral). El reconeixement i l'ajuda tant als privats de llibertat com a les seves famílies és imprescindible per avançar com a societat.

MARTÍ MANCILLA MUNTADA

Comunicació

El més important és la confiança i la credibilitat; totes dues han de guiar-nos perquè no es pot negar que la convivència pacífica sigui el bo i millor en el món en què vivim. Les fronteres no estan fetes per separar sinó per unir.

ANNA MARIA MUNTADA BATLLE

PODEU ENVIAR LES CARTES A:
redaccio@catalunyacristiana.cat

POSTALS DES D'ANDALUSIA

Els Trinitaris recorden el seu reformador

La comunitat dels Trinitaris de Còrdova celebra el 50è aniversari de la canonització de sant Joan Baptista de la Concepció, reformador de l'orde trinitari. El cartell i els actes organitzats enllacen aquest aniversari amb el Jubileu.

Sant Joan Baptista de la Concepció, nascut a Almodóvar del Campo (Ciudad Real) el 10 de juliol del 1561 i mort a Còrdova el 14 de febrer del 1613, va dedicar la seva vida a la reforma i l'enfortiment de la missió de l'orde trinitari.

L'orde trinitari ha anunciat que el Jubileu es desenvoluparà entre l'1 de febrer i el mes de juny del 2025, coincidint amb la festivitat de la Santíssima Trinitat. La seu jubilar serà la parròquia de Nostra Senyora de Gràcia i Sant Eulogi, on es custodien les relíquies del sant. Aquesta commemoració històrica cerca destacar el llegat i l'obra de sant Joan Baptista de la Concepció, un sant la vida del qual continua sent font d'inspiració.

Així mateix, els seminaristes de la diòcesi de Còrdova han estat rebuts pel papa Francesc, el qual els va adreçar unes paraules entranyables sobre la missió del sacerdot. El rector del Seminari de Sant Pelagi, Carlos Jesús Gálado, resumia aquest encontre: "La peregrinació a Roma ha estat (...) motiu de goig, d'alegria, d'esperança i entusiasme. Però sobretot ha estat un creixement en el misteri de la comunió amb l'Església i en l'Església. En primer lloc, per visitar els sepulcres dels apòstols Pere i Pau. (...) Alhora haver estat amb el Sant Pare ha estat una gràcia de Déu molt gran. Ens hem sentit confirmats en la fe, reanimats en l'esperança. (...) Donem moltes gràcies a Déu per aquest regal immens que ens ha fet (...)".

ANTONIO GIL
Sacerdot i periodista

CERTIFICATS MÈDICS CARNET DE CONDUIR NÀUTICA I ARMES

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

Dr. Rafael Solanas Anglada

• COTXE, MOTO I CICLOMOTOR • PSICOTÈCNICS
• LLICÈNCIA D'ARMES • LABORALS I ESCOLARS • NÀUTICA

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de *Catalunya Cristiana* tindran un descompte de 20 euros
www.centromedicoplazamolina.es

INFORMEU-VOS-EN: Tel. 932 188 826 - Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2n - 08006 Barcelona

Neix l'Associació de Municipis del Camí Ignasià

És una iniciativa de l'Ajuntament de Manresa, i ajudarà a promocionar el valor cultural, històric i espiritual de la ruta de sant Ignasi de Loiola

MACIÀ GRAU

Fotos: Ajuntament de Manresa

L'any 1522, Iñigo López de Oñaz deixava la casa natal a Loiola (Guipúscoa, País Basc) per emprendre un camí que el portaria a la ciutat de Manresa, on passaria més de deu mesos resant. Allí va anotar les seves profundes experiències espirituals, que van donar peu al que avui coneixem com "Exercicis Espirituals". La ruta va suposar el despertar espiritual d'un jove que encara es recuperava de les ferides causades per la Batalla de Pamploña. I tenia una peculiaritat: anava en direcció contrària al conegut camí de Santiago; però això no va allunyar els pelegrins, sinó tot al contrari. Amb el pas dels anys, cada vegada van ser més les persones que van decidir seguir els passos de sant Ignasi de Loiola.

Actualment, el Camí Ignasià és una ruta de 650 quilòmetres de peregrinació internacional, que cada any segueixen milers de pelegrins d'arreu del món. Aquest augment de la popularitat del camí, que va rebre un gran impuls el 2021 i el 2022 amb l'Any Jubilar, ha fet que sigui cada vegada més necessària la coordinació entre els 92 municipis que formen la ruta, que transcorre per cinc comunitats autònomes: el País Basc, La Rioja, Navarra, Aragó i Catalunya.

MANRESA LIDERA LA COORDINACIÓ DEL CAMÍ IGNASIÀ

El primer pas per aconseguir que aquests municipis sumin esforços i així millorar l'experiència dels pelegrins ha estat la creació de l'Associació de Municipis del Camí Ignasià. Aquesta associació es va fundar oficialment l'11 de gener a Montserrat, on 60 dels municipis que formen part del recorregut van acordar coordinar-se per ajudar a promoure els autèntics valors de sant Ignasi.

El principal impulsor d'aquesta iniciativa és l'Ajuntament de Manresa, que va ser el que va plantejar-ne la creació després de veure el gran

potencial que pot tenir el camí. Així ho va explicar un dels principals responsables, el regidor de Turisme de la ciutat, Joan Vila Marta, durant la presentació a Montserrat: "Volem aprofitar el potencial del Camí Ignasià i que esdevingui un motor turístic i d'oportunitats a partir dels atractius històrics, patrimonials, paisatgístics, gastronòmics i comercials que acompanyen el recorregut."

En aquesta mateixa direcció, l'alcalde de la ciutat i president de la nova entitat, Marc Aloy Guàrdia, va remarcar la importància d'aprofitar les oportunitats que poden sorgir de la cooperació entre municipis: "El plantejament de l'associació és que puguem treballar coordinadament per fer visibles els atractius de l'itinerari, i posicionar el Camí Ignasià com un pol d'atracció de visitants interessats en el patrimoni, la cultura i la natura", va manifestar. Per la seva banda, l'alcadessa d'Azkoitia (Guipúscoa), un dels 60 municipis adherits a la nova entitat, va recordar que fins ara "cadascú anava pel seu compte", i que la fundació d'aquesta associació "ha estat tot un èxit".

REPTES IMMEDIATS DE L'ASSOCIACIÓ

Tot i que encara no s'ha aconseguit aglutinar els 92 municipis del Camí Ignasià, tots els alcaldes que van signar aquest nou acord de cooperació es van mostrar molt satisfets d'haver aconseguit que 60 municipis hagin decidit fer aquest pas, i s'espera que en un futur s'hi puguin sumar els que falten. Precisament, un dels propers reptes que es van plantejar durant la trobada a Montserrat va ser la d'aconseguir que s'hi sumin els pobles que falten.

A curt termini, un dels principals objectius que s'ha marcat la nova associació és el de fer "un estoc de tots els actius, tant materials com immaterials, que té cada municipi", va dir

JOAN VILA MARTA
"Volem aprofitar el potencial del Camí Ignasià i que esdevingui un motor turístic"

Representants de les administracions dels municipis que formen l'associació es van reunir a Montserrat l'11 de gener passat.

El pare abat Manel Gasch va donar la benvinguda als membres de la nova Associació de Municipis del Camí Ignasià.

Joan Vila. Això ha de permetre crear una pàgina web des d'on es podran fer reserves, perquè "a part del camí que pugui fer el pelegrí, també es pugui fer el camí per etapes, i així el turisme familiar o de gent gran tindrà més opcions per estar-se als municipis i conèixer amb els veïns dos o tres dies", va explicar.

18 MUNICIPIS CATALANS REUNITS A MONTSERRAT

La trobada fundacional del dia 11, emmarcada també en els actes de celebració del Mil·lenari de Montserrat, va reunir un gran nombre de representants dels 60 municipis, dels quals 18 eren catalans: Bellpuig,

Castellnou de Seana, el Palau d'Anglesola, Preixana, Soses, Tàrraga, Verdú, Vila-sana, Argençola, Castells i el Vilar, Castellsalí, Igualada, Manresa, Marganell, Monistrol de Montserrat, Montmaneu, Òdena i Veciana. Juntament amb els representants de les altres comunitats autònomes, van compartir un dinar a Montserrat i posteriorment es van desplaçar a Manresa, on van visitar la Cova de Sant Ignasi i el Museu del Barroc. Com va recordar l'abat de Montserrat, Manel Gasch, el monestir forma part de la darrera etapa del Camí Ignasià, ja que posteriorment la ruta porta ja fins a la Cova de Sant Ignasi, a Manresa. És per això que els superiors de Loiola i Manresa,

també presents a la trobada, van mostrar-se molt satisfets de poder veure de primera mà com el santuari benedictí acull els pelegrins. ■

TOTA LA INFORMACIÓ RELACIONADA AMB EL CAMÍ IGNASIÀ, AIXÍ COM L'OFICINA DEL PELEGRÍ, ES POT CONSULTAR EN AQUESTA PÀGINA WEB:

La força del món gremial

Presentat el calendari d'activitats de l'Associació Antic Gremi Revenedors, 1447

Agustí Codinach

Presentació de les activitats de l'associació.

MAC
Barcelona

L'Associació Antic Gremi Revenedors, 1447 continua un any més fidel al seu compromís amb la llengua, la cultura i la història a través d'un conjunt d'activitats dissenyades per promoure l'important llegat dels gremis de la ciutat de Barcelona. L'entitat va organitzar el 16 de gener un acte de presentació de totes aquestes activitats a la seva seu.

Francesc Sendil, president de l'Associació Antic Gremi Revenedors, 1447, va posar en relleu que "encetem el nou any amb el mateix esperit que ens ha fet perdurar durant els seus 578 anys de vida ininterrompuda". L'entitat s'ha consolidat com a referent en la recerca i la divulgació

del món gremial. "La ignorància és el principal enemic de la cultura", va constatar Sendil.

Per sisè any consecutiu, s'ha convocat la Beca de Recerca Antic Gremi de Revenedors de Barcelona. Una bona excusa perquè "els historiadors s'endinsin en els arxius", va dir l'historiador Agustí Alcoberro, vicerector de Cultura, Memòria i Patrimoni de la Universitat de Barcelona, i "puguin donar a conèixer el fruit dels seus estudis". El 29 de setembre, diada de Sant Miquel —patró de l'entitat—, es farà públic el guanyador de la Beca.

El premi Seqüència, que arriba a la seva tercera edició, reconeix el talent audiovisual en català. Els curtsmetratges s'han de presentar sota el lema "La Barcelona literària"; el lliurament del premi es farà el 29 d'abril. "És una plataforma ideal per a nous talents", va expressar l'escriptora i guionista Anna Manso.

És també la tercera vegada que es convoca el premi Renart. "La llum de Barcelona" és el lema al qual s'han d'ajustar les obres pictòriques que s'hi presentin. L'historiador de l'art

Damià Amorós va recordar que aquest guardó és "un homenatge a l'excel·lent pintor i dibuixant Joaquim Renart". El lliurament del premi tindrà lloc el 26 de juny.

Alba Xifré, presidenta del Ball de Diables Barcelona-Revenedors, es va mostrar feliç de recuperar aquesta tradició centenària a la capital catalana. Entre les actuacions previstes per a enguany, destaca la presència del ball de diables a la festivitat de Corpus.

El catàleg editorial de Publicacions Revenedors augmentarà amb tres nous títols durant el 2025. "Aquests volums omplen un buit historiogràfic a casa nostra", va explicar l'historiador Xavier Cazeneuve, coordinador d'aquest segell editorial que s'estructura en tres àmbits: Col·lecció Beca de Recerca, Col·lecció Calaix i Edicions Especials.

Així mateix, l'entitat posa en marxa un fòrum de debat, amb sis ponències, sobre patrimoni històric i arquitectònic barceloní, i continua amb els grups de conversa en català.

Més informació: revenedors.cat. ■

ACTUALITATS CIENTÍFIQUES

Barcelona celebra els 50 anys de la creació de l'EMBL

EMBL

Campus del Laboratori Europeu de Biologia Molecular de Heidelberg.

MN. FRANCESC NICOLAU

Professor emèrit de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

Potser no n'heu sentit a parlar. Es tracta del Laboratori Europeu de Biologia Molecular (EMBL, per les seves sigles en anglès), fundat a Alemanya, a Heidelberg, el 1974. Va estendre's amb cinc seus més: Grenoble, Hamburg, Roma (a Monterotondo), Hinxton (a Cambridge) i Barcelona. La celebració del cinquantenari de la fundació, pel que fa a Barcelona, s'ha fet el 6 de novembre passat.

Aquesta institució es va fer a imatge i semblança del CERN (dedicat a la física de partícules), però amb un objectiu purament biològic: estudiar com funciona la vida a partir del coneixement dels seus constituents microscòpics. Es tracta, doncs, d'una institució de gran abast. És intergovernamental, amb la participació de 29 estats europeus.

Ara fa 50 anys, la investigació en aquest àmbit era als seus inicis. La primera tècnica desenvolupada per l'EMBL va ser seqüenciar l'ADN, cosa que ja s'aconseguí el 1977, però no va ser fins als anys vuitanta que es trobà la manera de modificar un ADN. I va continuar amb noves experiències, que provocaren altres avenços.

Ara són molts els coneixements nous que ha obtingut. No podem pas detallar-los aquí. En l'estudi

dels gens s'ha arribat molt enllà. Dos dels seus investigadors van rebre el premi Nobel de Medicina el 1995. Durant el Covid, van crear un portal de referència amb informació genètica sobre el virus i les variants que anaven sorgint. També s'hi han desenvolupat tècniques per veure amb deteniment les estructures dels teixits orgànics i altres estructures multicel·lulars. I és que un dels objectius de l'EMBL és precisament aquest: desenvolupar tècniques i fer-les accessibles a tota la comunitat científica. No cal dir que la contribució del centre que es troba a Barcelona ha estat ben notable en tot el que s'ha aconseguit.

Nosaltres els direm que continuïn en la seva tasca, que sent com és, veritablement científica, val la pena que tiri endavant. ■

GENT DE CASA

Francesc Balsells Bonell

Flickr / Nicolas Vigier

Campanar de l'antiga església de Santa Maria (Puigcerdà).

**JOAN
PALLARÈS-PERSONAT**
Historiador

Mossèn Francesc Balsells i Bonell va néixer el 3 de setembre del 1918 al Poal, al Pla d'Urgell. Pertanyia a aquella generació a la qual l'esclat de la guerra civil els va agafar en plena joventut, amb divuit anys, i va interrompre els seus estudis de Teologia i Filosofia al Seminari d'Urgell, que va acabar al finalitzar el conflicte. Va ser ordenat sacerdot el 18 de juny del 1944.

Sacerdot diocesà durant vint anys a diverses parròquies del bisbat d'Urgell, com Tornabous entre el 1952 i el 1956, va ser a Puigcerdà on va deixar petja profunda. Hi va arribar el 1964, quan tenia quaranta-sis anys i ja no se'n va moure en tota la resta de la seva vida.

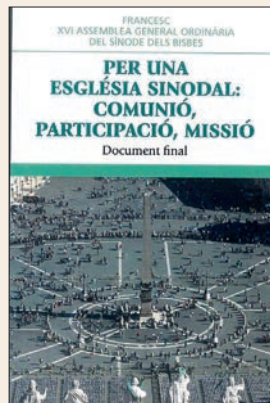
Entre el 1964 i el 1990, va ser rector de Puigcerdà i arxipreste de la Cerdanya, una comarca en què estava plenament integrat. Va participar en nombroses iniciatives des de Puigcerdà i en diverses èpoques va tenir cura de les parròquies dels pobles veïns, com Aja, Ventajola, Vilallobent, All, Queixans, les Pereres, Talltorta, Urtx, Ger, Meranges, Isòvol, Olopte, Saga, Bolvir...

A partir de la seva jubilació, va continuar prestant els seus serveis. Va ser capellà de les monges del Sant Àngel Custodi a Puigcerdà o del ma-

teix hospital de la ciutat. En complir els 90 anys va ser objecte d'un càlid homenatge.

Mossèn Balsells mai no va defallir del seu ministeri. El II diumenge de Quaresma, el 8 de març del 2009, va acudir al migdia a celebrar l'eucaristia al santuari de la Mare de Déu del Remei, a Bolvir, a uns cinc quilòmetres de Puigcerdà. En acabar la missa i de retorn a casa, va topar lateralment amb una furgoneta, els ocupants de la qual van sortir il·lesos, però ell hi va morir a l'acte. L'acompanyant, la seva majordoma durant molts anys, Justina Lobato, de 88 anys, va perdre la vida ja ingressada a l'hospital.

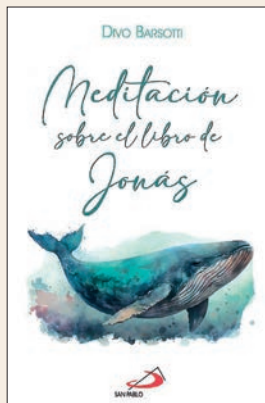
L'enterrament per les dues víctimes de l'accident es va celebrar el dimarts 10 de març a l'església parroquial de Santa Maria de Puigcerdà, presidida pel bisbe d'Urgell, monsenyor Joan-Enric Vives. ■

FRANCESC

Per una Església sinodal: comunió, participació, missió
Editorial Claret, 2024, 150 pàg.

Aquest document final de la XVI Assemblea General Ordinària del Sínode dels Bisbes recull els fruits d'un camí marcat per l'escolta del poble de Déu i pel discerniment dels pastors.

DIVO BARSOTTI

Meditación sobre el libro de Jonás
Editorial San Pablo, 2025, 128 pàg.

El missatge del llibre de Jonàs és la revelació d'un amor que es dona gratuïtament a tothom. El lector pot descobrir en Jonàs que la història d'Israel està orientada a la salvació arran de la mort de Crist.

FRANCESC

Esperança. L'autobiografia
Editorial Rosa dels Vents, 2025, 336 pàg.

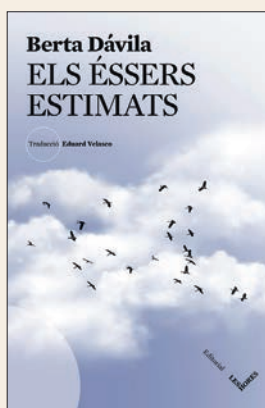
Francesc aborda amb franquesa en les seves memòries les qüestions més candents del seu pontificat i desenvolupa amb valentia els temes més controvertits i importants dels nostres dies.

JESÚS MARÍA SILVA CASTIGNANI

El mundo os necesita
Ediciones Palabra, 2024, 112 pàg.

Aquest llibre ofereix inspiració i guia a les persones solteres per descobrir la seva missió a l'Església i a la societat. Tots els laics han de ser sal i llum en el món, sense importar circumstàncies personals.

BERTA DÁVILA

Els éssers estimats
Editorial Les Hores, 2025, 112 pàg.

L'autora s'endinsa en el gran canvi vital que implica esdevenir mare en una societat en què aquest rol encara ha d'encaixar en uns canons idíl·lics heretats. Una reflexió sobre la maternitat.

JORDI ROMEU CAROL

L'últim transhumant
Viena Edicions, 2024, 336 pàg.

En Josep torna al poble natal del seu pare, Llúvia, amb motiu de l'herència rebuda a la mort de la mare. Retorna a un passat llunyà que obre velles ferides que potser mai no s'havien tancat del tot.

CRÍTICA DE CINEMA

Tocar el dolor propi

TERESA GOMÀ I RIBAS,
RSCJ

A real pain (“Un dolor real”) —una proposta de Jesse Eisenberg absolutament personal, perquè n’és el director, guionista i protagonista— és una delicada i sorprenent història en un difícil equilibri entre l’emoció i la comèdia.

Com a argument, dos cosins jueus viatgen a Polònia després de la mort de la seva àvia. Aquest país són les seves arrels, i volen conèixer una mica més aquell context, les empremtes de l’holocaust i la que va ser la darrera casa de l’àvia allí. Aquest tour el faran juntament amb altres jueus, cadascun amb la seva història i raons per embarcar-se en aquest viatge. Un grup pintoresc, heterogeni i marcat per algun tipus de dolor... Aquest “dolor real” de què parla el títol.

Els personatges protagonistes, amb una gran interpretació de Kieran Culkin, guanyador del Globus d’Or al millor actor de repartiment,

entren en contacte amb el passat de la seva família, alhora que connecten amb el seu dolor existencial, psicològic... del seu temps present. Tots dos plans es mesclen i es potencien, i fins i tot arriben a posar en crisi la relació que tenen.

Tocar el dolor propi com a camí de guariment és una cosa que molts hem experimentat. Cal valentia i molta voluntat, però és camí d’alliberació, de reparació i de recerca de la llum que il·lumini les nostres tenebres més íntimes. D’aquest viatge no en tornem mai igual.

Una pel·lícula amb trets del millor Woody Allen, que pretén fer-se un lloc entre tantes pel·lícules molt més comercials perquè aporta una gran dosi d’humanitat, d’essència humana, aquest rerefons que tenim en comú ple de complexitat i d’incoherències. Una comèdia intel·ligent i genuïna. ■

AMB BON HUMOR

“A REAL PAIN”

DIRECCIÓ: Jesse Eisenberg

GUIÓ: Jesse Eisenberg

REPARTIMENT: Jesse Eisenberg, Kieran Culkin, Will Sharpe, Jennifer Grey, Ellora Torchia, entre d’altres

Comèdia dramàtica

Estats Units, 2024

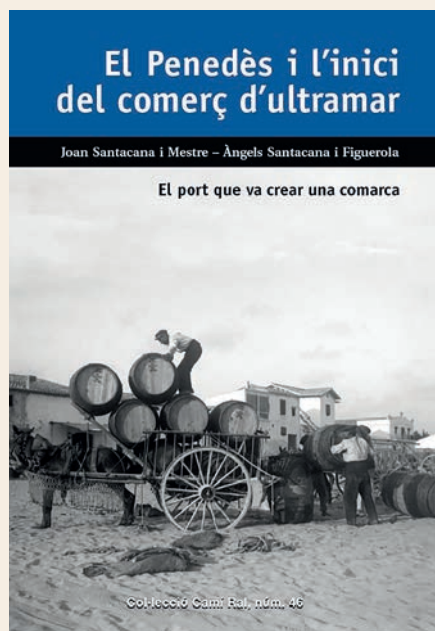
89 min

CRÍTICA LITERÀRIA

Comerç marítim penedesenc

JOSEP M. GRAU PUJOL
Historiador

**JOAN SANTACANA MESTRE I
ÀNGELS SANTACANA FIGUEROLA**
El Penedès i l'inici del comerç d'ultramar
Rafael Dalmau Editor, 2023, 158 pàg.

Després dels nombrosos estudis publicats sobre el comerç de cabotatge i transoceànic des de les costes de l'Empordà, la Selva, el Maresme, el Garraf, el Camp de Tarragona i Barcelona ciutat, mancava conèixer el del Baix Penedès, a través de la platja de Sant Salvador. Els autors ho han pogut fer gràcies als registres de vaixells dels anys 1804-1826, que realitzà el caporal del port, que sortosament han arribat fins als nostres dies en arxius particulars. S'han preservat les llibretes dels matriculats que s'utilitzaven per registrar la gent de mar i preparar el reclutament de mariners per a l'Armada Reial, amb indicació dels que se'n deslliuraven previ pagament a un substitut, els que desertaven i els que morien en el servei obligatori.

Minuciosament s'anoten els carregaments de sortida (sobretot, vi i aiguardent), els d'arribada (fusta per a botes, cèrcols, cereals, pesca salada, espècies, cotó i altres), la seva procedència (on destaquen els ports de Barcelona i Tarragona, la costa maresmenca i gironina), la destinació (els ports de la capital catalana, del cor-regiment tarragoní, Menorca, Costa Brava, Cadis i Amèrica). És molt interessant comprovar com l'afectaren les diferents guerres, les exteriors —primer contra Anglaterra (1804-1809), després contra França (1808-1814)— i les interiors —enfrontaments durant el Trienni Liberal. Tot i no disposar de port pròpiament dit, les botes es lligaven amb cordes a la platja i es portaven surant fins els vaixells, la resta de mercaderies es transportaven en barques amb l'ajut de bastaixos. Prop de la costa, els comerciants tenien magatzems per guardar el gènere.

Aquest moviment portuari va beneficiar els pagesos en internacionalitzar la seva producció, amb un augment de la seva renda, a un grup de comerciants i als boters. L'arribada del ferrocarril el 1865 va substituir el cabotatge marítim. Per a qui desitgi cercar més informació sobre aquests vaixells, mariners o càrregues, també pot consultar el fons de la duana del Vendrell, custodiat a l'Arxiu Comarcal del Baix Penedès i del Port de Tarragona. ■

UN NOU LLINDAR

Començar pel “primer anunci”

Cada vegada més ens trobem amb la necessitat i la urgència del “primer anunci”, referint-nos a les oportunitats que tenim de donar a conèixer la persona de Jesús i l'Evangeli allà on, en aquests moments, hi ha més indiferència i ignorància religiosa, i ho fem comptant amb les inquietuds i preguntes que moltes persones manifesten en la seva recerca, com també amb els seus silencis. També, pensant en tantes famílies que acuden a l'Església demanant un sagrament, però sense un mínim de tradició religiosa i amb molta ignorància.

Moltes de les preguntes ens porten a la necessitat de crear un clima favorable a l'anunci de l'Evangeli a tantes persones que, tot i dir-se cristianes, viuen com si no ho fossin, i necessiten algú que els comuniqui l'experiència de la seva fe i els contagiï l'ardor del seu testimoni. Aquesta feina és nostra, la de tot cristià que sap que, en qualsevol circumstància i a través de la paraula o del testimoni, ha de fer arribar a cada home i a cada dona, a cada jove, a cada infant que és capaç de Déu, un “primer anunci” que prepari la disponibilitat del cor del qui és acollit i acompanyat perquè s'obri al Senyor.

“Ofertir i rebre el Senyor” és l'acció que vol respondre a la crida que l'Església ens fa a tots.

Hem de pensar en qualsevol situació que se'ns presenti i en tota mena de destinataris, siguin adults, joves o infants, acció que, per a molts, serà de fet el “primer anunci”. Per tant, per fer conèixer Jesús a aquells que no el coneixen, hem d'ajudar a l'encontre personal amb Ell mitjançant el diàleg, la pregària, el silenci i oferint participar en la vida de la comunitat, on seguim creixent i compartint la fe.

SEBASTIÀ TALTAVULL ANGLADA

Bisbe de Mallorca

SUBSCRIPCIONS ANUALS
EN CATALÀ O CASTELLÀCatalunya, resta de l'Estat espanyol
i Andorra: 145 €

Gibraltar i Portugal: 145 €

Resta d'Europa: 222,99 €

Amèrica i Àfrica: 254,19 €

Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de: **appec**
editors de revistes i digitalsAmb el suport de:
Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència**Director:** Òscar Martí Navarro**Consiliari:** Mn. Miquel Ramón Fuentes**Sotsdirectora:** Carme Munté Margalef**Redactors:** Miquel Àngel Codina, Macià
Grau, Rosa M. Jané, Joan Andreu Parra**Lingüista:** Montserrat Pibernat**Fotògraf:** Agustí Codinach**Col·laboradors d'aquesta setmana:**David Abadías, Xavier Abel, Pilarín Bayés,
Esther Borrego, Ángeles Conde, Juanjo
Fernández, Bernat Folcrà, Antonio Gil,
Teresa Gomà, Josep M. Grau, Emilio
Martínez, Ignasi Miranda, Glòria Monés,
Pepe Navarro, Francesc Nicolau, Da-
vid Pagès, Joan Pallarès-Personat, Josep
Manuel Prats, Pim Queralt, Quique, Josep
Rius-Camps, Lluís Simón, Lluís Solà, Mercè
Solé, Sebastià Taltavull, Gemma Téllez
**Redacció, administració, publicitat i
promoció:**C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014
BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

redaccio@catalunyacristiana.cat

administracio@catalunyacristiana.cat

publicitat@catalunyacristiana.cat

subscripcions@catalunyacristiana.cat

hola@clubnousamics.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn.

Francesc Malgosa

Edita: Fundació Missatge Humà i Cristià**Administració:** Isabel Giralt

(comptabilitat), Dídac Campos (subscripcions)

Autoedició i compaginació:

Joan Pàmies

Impressió: Impressions Intercomar-
cals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon
industrial El Cementiri. Tel. 938 788
403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT

FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

ISSN català: 2938-2238

ISSN internet: 2938-2254

Difusió controlada per Les opinions expressades pels nos-
tres col·laboradors no reflecteixen
necessàriament la d'aquest setmanari **Agenda****Barcelona****ESGLÉSIA DE SANT GAIETÀ**El **diumenge 2 de febrer**, a les 17.00,
concert de piano amb Ian Filiarovskii a
benefici de la parròquia de Sant Jordi de
Paiporta pels damnificats per la dana
(c/ Consell de Cent, 293 - Barcelona).**TEOLOGIA**El **dijous 6 de febrer**, a les 19.00, l'Es-
cola de Teologia del Maresme orga-
nitza la sessió *Eines per llegir la Bíblia*.
De la tradició oral als textos escrits, amb
Pilar Casals al casal de la parròquia de
Sant Josep de Mataró.**ESCOLA DE PREGÀRIA**El **divendres 7 de febrer**, a les 20.45,
a la parròquia de la Mare de Déu de
la Medalla Miraculosa de Barcelona,
escola de pregària sobre l'esperança.**CRISTIANISME I JUSTÍCIA**Els **dimarts del 18 de febrer al 18 de
març**, a les 19.00, curs *Fe en els drets
humans. Memòria democràtica, llibertat
religiosa i gènere* coordinat per Manuel
Sánchez-Moreno (c/ Roger de Llúria,
13 - Barcelona).**Girona****VIDA CONSAGRADA**El **diumenge 2 de febrer**, a les 18.30,
Jornada de la Vida Consagrada a l'es-
glésia del Mercadal de Girona, presi-
dida pel bisbe fra Octavi Vilà.**DIÀLEG INTERRELIGIÓS**El **dijous 6 de febrer**, a les 19.00, pre-
sentació del Calendari Interreligiós
i Interconviccional 2025 al Centre
Cívic del Barri Vell de Girona amb
Carles Torrent.**FAMÍLIA**El **divendres 7 de febrer**, a les 19.00,
conferència-col·loqui *El bon tracte
dins la família* amb Magda Congost al
Casal Bisbe Cartañà de Girona.**GIRONA EPISCOPAL**El **dissabte 8 de febrer**, a les 11.30,
itinerari guiat *Àngels i algun dimoni*
per la Girona episcopal: la basílica
de Sant Feliu, la catedral i el palau
episcopal, amb Joan Piña. Lloc de
trobada: basílica de Sant Feliu.**Sant Feliu de Llobregat****SANT NICASI**El **diumenge 2 de febrer**, a les 12.00,
el bisbe Xabier Gómez presideix l'eu-
caristia a la parròquia de Sant Jaume
Sesoliveres amb el vot de la festa de
Sant Nicasi.**Solsona****SANTÍSSIM MISTERI**El **dijous 6 de febrer**, a les 12.00, el
bisbe Francesc Conesa presideix la
festa del Santíssim Misteri de Cer-
vera.**Tarragona****VIDA CONSAGRADA**El **diumenge 2 de febrer**, a les 11.00,
celebració de la Jornada Mundial de
la Vida Consagrada amb una missa
presidida per l'arquebisbe Joan Pla-
nellas a la parròquia de Sant Joan
Baptista de Valls.**Terrassa****CONCURS BÍBLIC DE CATALUNYA**Fins al **divendres 25 d'abril** es poden
presentar els treballs a les categori-
es Infantil, Adolescent i Universita-
ri amb el tema *Guarició del criat d'un
centurió (Mt 8,5-13)* i el títol *El diàleg
donarà els seus fruits*. Més informació:
info@concursbiblic.com.**PREGUEM PER LES INTENCIONS
DEL PAPA**Perquè la comunitat eclesial aculli els
desitjos i dubtes dels joves que sentin
la crida a la vida sacerdotal i religiosa

SANDRA PALMA

Presidenta i fundadora de Semillas de Conciencia

“Proporcionem una educació accessible i de qualitat a nens i nenes”

MAC

Semillas de Conciencia (semillasdeconciencia-ong.org) és una organització no governamental fundada l'any 2016, el propòsit primordial de la qual és transformar la vida de comunitats vulnerables a la ciutat de Rishikesh, situada als peus de l'Himàlaia, al nord de l'Índia.

Quins són els objectius de Semillas de Conciencia?

Oferir oportunitats reals de desenvolupament a través de tres pilars fonamentals: educació, espai amb art i empoderament comunitari. A Rishikesh, Semillas de Conciencia treballa directament amb comunitats marginades, on molts infants no tenen accés a l'escola i les dones fan front a importants barreres socioeconòmiques. Mitjançant programes educatius, tallers de formació i campanyes de sensibilització, mirem de trencar el cicle de pobresa i generar un impacte durador en aquestes comunitats. A més, fomentem un enfocament de desenvolupament sostenible, tot involucrant els mateixos beneficiaris en cada pas del procés per assegurar que les solucions implementades siguin adaptades a les seves necessitats reals i puguin mantenir-se a llarg termini.

Quina tasca desenvoleu des d'Espanya?

Treballem activament en la sensibilització de temes com l'educació, la igualtat de gènere i els drets fonamentals. Organitzem actes solidaris, campanyes de recaptació de fons i col·laboracions amb institucions, empreses i centres educatius per garantir la continuïtat dels projectes. Destaquen, entre ells, els tallers de costura de dones que es duen a terme a Rishikesh. Els productes tèxtils elaborats, de manera ètica i sostenible, són enviats a Espanya, o altres parts del món, on es poden adquirir, a través de donacions, a mercats solidaris, esdeveniments benèfics i plataformes col·laboradores. La donació per l'adquisició d'aquests productes no tan sols contribueix econòmicament als projectes a l'Índia, sinó que també visibilitza l'esforç i talent d'aquestes dones, donant-los un espai al mercat i dignificant la seva feina. Aquestes accions fomenten una xarxa de solidaritat global.

L'educació és l'autèntic motor per poder transformar la societat?

Sí. Proporcionem una educació accessible i de qualitat a nens i nenes que, d'una altra manera, no tindrien l'oportunitat d'estudiar. A més, col·laborem amb escoles del sistema educatiu estatal, on hem aconseguit millores rellevants en la infraestructura, l'accés a materials didàctics i la formació del professorat. Treballem perquè cada nen i nena no només rebi coneixements acadèmics, sinó també valors essencials com el respecte, la igualtat i la responsabilitat social. Oferim especial atenció a l'educació de les nenes, enfrontant-nos a les barreres culturals que sovint les allunyen de les aules. Cada centre propi i cada col·laboració amb una escola governamental representen un pas més cap a una societat índia on l'educació no sigui un privilegi, sinó un dret real i accessible per a tothom.

RÀDIO ESTEL

NOVA TEMPORADA, AMB MÉS CONTINGUTS SOCIALS I RELIGIOSOS

ESCOLTANT, SENTIRÀS!

WWW.RADIOESTEL.CAT